

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHARLES BUKOWSKI

Kimse bilmez ne
çektigimi

ateşin içinden ne denli iyi
yürüdüğüdür mesele...

2.Cilt



parantez

CHARLES DUKOWSKI

Kimse bilmez ne çektiğimi



Charles Bukowski
KİMSE BİLMEZ NE ÇEKTİĞİMİ

Parantez Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd.

İstiklal cad. 212, Aznavur Pasajı Alt Kat, no.8 Beyoğlu - İSTANBUL

Tel/ Fax: (0212) 252 85 67 E Posta: parantez@yahoo.com

web: www.geocities.com/parantez

Birinci Baskı: Ocak 2004

Yayın Yönetmeni: Metin Celâl, Çeviri: Avi Pardo, Kapak Düzeni: Nurcan Zamur

Baskı: Mart Matbaası (Tel. 321 23 00)

Kitabın Orjinal Adı: "what matters most is how well you walk through the fire" 3. Bölüm

Copyright: © 1999 by Linda Lee Bukowski, This book is published with the arrangements of Ecco, an imprint of Harper Collins Publishers Inc. (ONK Agency Ltd.)

Türkçe Yayın Hakları: © Parantez

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Charles Bukowski
KİMSE BİLMEZ NE ÇEKTİĞİMİ

ateşin içinden ne denli iyi yürüdüğüdür mesele -2

Çeviri: Avi Pardo



parantez

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Marina Louise Bukowski için

tecavüz

Serbest Vezin Şairleri
Julia'nın sadece Kafiye Vezin
Şairleri'ne verdiğini
fısıldadılar, ya da sadece
onlarla birlikte
göründüğünü.

Serbest Vezin Şairleri
Bizi temsilen oraya
gidip onu haklamayı
soktular kafama.

4 Temmuz akşamının erken saatlerinde
Julia'yı sıkıştırıp buzdolabına
dayanmıştım ki
19 yaşlarında bir delikanlı içeri girip
"hey, anne, ne haber?" diye sordu.

tanıştırıldık ve oturma odasına
geçtik. oğlana yarım bardak
Jack Daniel koydum ve küçük
yudumlar alırken dudaklarını
büzüşünü seyrettim.
bu ona annesinin erotik
yaşamına müdahale etmemeyi öğretirdi.

sonra kapı çalındı ve
şair Monzo ile
karısı Denise girdi içeri. Denise
bana karşı Monzo'nun şiirlerinde
bile bulamayacağınız kadar güçlü
bir nefret duyuyordu.

amacıma ulaşmanın tek yolunun
hepsini sarhoş edip sızdırmak olduğuna
karar verdim: oğul, Monzo, karısı
ve Julia. sonra da Julia'ya
tecavüz edecektim.
bunu sağlamaya yetecek kadar
bira ve viski getirmiştım.

içmeye devam ettik, sonra
Los Angeles Coliseum'dan havai
fişekler patlamaya başladı,
pencereden bütün gösteriyi
izleyebiliyorduk.

herkes zevkten dört köşeydi.
"korkunç sıkıcı bir bok," dedim.
"Chinaski," dedi Monzo'nun karısı,
"ne kadar olumsuzsun!"

elimi Julia'nın kışına dayadım
seyrederken, kışını sıktım,
çatlağını okşadım.
oğlan banyodaydı, kusuyordu.
sonra biri, "aman,
tanrım!" dedi.

havai fişeklerin birkaçı
sokaktaki palmiye ağaçlarına isabet
etmiş, ağaçlar alev almıştı.
bir ağaçtan ötekine sıçırıyordu
alevler.

"işte," dedim, "gerçekten harikulade
bir manzara!"
"of, Chinaski," dedi Monzo'nun karısı,
"sinir bozucu orospu
çocuğunun tekisin!"

itfaiye gelip kısa zamanda her şeyi
berbat etti benim için. oturup
içmeye devam ettik.
konuşuyorlardı, alt sınıf, orta
sınıf, üst sınıf gibi terimler
kullandılar. kişisel iletişimden
söz ettiler. çevre kirliliğinden ve
Dylan Thomas'tan söz ettiler. komünleri
ve organik bahçeleri tartıştılar.
yoga bahsi açıldı. yapısal olmayan
okullardan ve morötesi ışınlarla
evde ot yetiştirmekten söz
ettiler. Tim Leary'den, Abbie Hoffman'dan,
Jerry Rubin'den, Vietnam Savaşı'ndan ve
Robert Crumb gibi çizerlerden ne kadar
hoşlandıklarından. sevgi ayinlerinden,
ot partilerinden, Kızılderililere
uygulanan zulümden. ve ben deli
gibi içerken onlar içkilerinden küçük
küçük yudumlar alıyorlardı. sonunda

Julia'yı tecavüzden korumaya kararlı
olduklarına kanaat getirdim.

vazgeçtim,
arabama bindim
ve evime,
DeLongpre Bulvarı'na
sürdüm,
eve girer girmez bir bira aldın ve
radyoyu açım, Wagner,
sonra arka tarafta oturan
ev sahibem geldi, onun dairesine
gittik, kocası
yırtık beyaz fânılasıyla masanın
üstünde horul horul uyurken
devirdik biraları arka araya.
Katoliklikten
(her Pazar ayine giderdi)
böbrek taşının ve
basurun dehşetinden
bahsettik, arada
30'lu yılların şarkılarını
söyledik,
Bing Crosby filan,
oradan çıktığımda saat
sabahın beşiydi.
temmuz'un 5'i olmuştu
ve Julia'ya tecavüz etme
başarısızlığımı
unutmuştum.

gitmiş

ne tam olarak birbirlerine bakıyorlardı
ne de başka yere.
çıt çıkarmadan rahat metal
koltuklarına oturmuşlardı
cam bölmeye ayrılmış odada.
13-14 kişiydiler,
erkek ve kadın,
ne rahat görünüyorlardı
ne de rahatsız
ben orada dikilmiş
içlerinden birinin bir şey
söylemesini beklerken,
bekliyordum çünkü
hangisinin yetkili
olduğunu kestiremiyordum,
hepsi sivil giyinmişti.
sonunda, "affedersiniz, ama
Betty Winters'ın hangi odada kaldığını
bilen var mı?
"Betty Winters mı?" diye sordu
tepeden kınağa kahverengi
giymiş bir adam.
kemerine anahtar dolu bir halka
taktığını fark ettim.
"evet," dedim, "onu görmeye
geldim, ziyaret saatindeyiz
değil mi?"
yanıt gelmedi.
kahverengili adam
koltuğundan kalktı. duvardaki

Çizelgeye baktı.

"Betty Winters 303 numaralı odada kalıyor, ama burada değil, sınırlı izin alıp ayrıldı."

kahverengili adam gidip koltuğuna oturdu.

diğerleri kayıtsız ve hareketsiz kalmışlardı.

"geri dönecek mi?" diye sormak üzereyken vazgeçtim, çünkü kahverengili adamın bildiğini ben de biliyordum:

dönmezse

akıllı olduğunu bilebilecek kadar

deliydi,

dönerse

deli olduğunu bilecek kadar

akıllı.

Betty Winters o gün onu ziyaret etmemi istemişti benden.

bütün öğle sonraları gibi

harcanmış bir öğle sonrasıydı benim için.

holde geri yürürken

bir adam koşarak önüme

geçti. arada sırada sıçrayıp

eliyle hayali bir noktaya

vuruyordu. hiç ıskalamıyordu

sanki. birden bir çığlık attı

ve arkasına bakmadan

yan odalardan birine

dalıp kapıyı kapattı.

bir kadın arkadaşın komodinin üzerine bıraktığı not

ŞARAP: mevcut durumda ayda şişesi 5 dolardan
60 şişe şarap tüketiyorsun,
bu da ayda 300\$ ediyor
(artı vergi).
bu tüketimi ayda 30 şişeye
(gecede bir şişe) indirir ve şarabını
kasayla % 10 indirimli satın
alırsan ayda 135\$ ödeyeceksin. toplam
tasarruf yaklaşık olarak ayda 165\$
ya da
yılda 1980\$!

DIŞARIDA YEMEK: mevcut durumda haftada
4 kez dışarıda yiyorsun, içki dahil gecede
25\$ harcadığını varsayarsak ayda
400\$ ediyor. dışarıda yemeyi haftada ikiye
ve yirmi dolara (Çin lokantalarında mümkün) indirirsen
160\$ (artı bahşiş) tutar. Tasarruf yaklaşık olarak
ayda 240\$ dolar ya da yılda 2880\$!

TELEFON: mevcut durumda
ayda 200\$
ödüyorsun. bu kolay: şehirlerarası konuşmalara son ver! bu
harcamanı yarıya indirecek. tasarruf
Ayda 100\$
Ya da yılda 1200\$!

HİPODROM: mevcut durumda haftada yaklaşık olarak 90\$ harcıyorsun (kaybediyorsun). Hank, yeni bir bahis sistemi geliştirmelisin, çünkü bu ayda 360\$ ediyor!

İşte sevgilim, şarabından, yemeğinden ve bahislerinden kısmak
sana ayda 865\$
yılda ise,
aç kulaklarını,
10.380\$
tasarruf sağlayacak. GERÇEKTEN!

hazırlan,
dikkat,
FIRLA!

bacaklar

Houdini bir keresinde boş bulunup
hazır değilken
bir gence
karnına bir yumruk atmasını söylemişti.
hava yeleşini henüz
şişirmemişken.

bir partide benim de başıma
geldi bir keresinde:
yapılı birine, "hadi, karnıma
en sert yumruğunu göm! karın
kaslarım çelik gibidir!" dedim.
tam o sırada
bacakları harikulade
bir kız bacak bacak üstüne attı
ve herif yumruğu
yerleştirirken gözüm o sihirli
uyluklara takıldı.
neredeyse teskin ediciydi acı,
göremiyordum,
içkimi kaldırıp
bir yudum aldım,
daha sonra
konuşabildiğimde
tipe, "şimdi de benim sıram!" dedim,
"tabii, tabii," deyip kalabalığa
karıştı.

harikulade bacaklı kız
başka biriyle
erken ayrıldı partiden.

gecenin ilerleyen saatlerinde
bir şişe cep viskisini
bir dikişte içtim.

yapabileceğim başka bir şey
kalmamıştı ve hak edilmiş
cılız bir alkış topladım.

sanatçı

"bak," diyorum, "ben yokken içeri girmemeliydin. yapılmaz..."

"neden? iki saat boyunca dışarıda bekledik."

"gırtlğından kıcının deliğine kadar yarıлма riskine giriyorsun," diyorum ona.

"genellikle karanlıkta uzanırım ve kimse tarafından rahatsız edilmek istemem..."

"ama arkadaş olduğumuzu düşünüyordum."

"düşünme. zararlıdır."

"Hank, tek bir tablo bile yapmadım bu yıl. içim acıyor."

"o senin kirli çamaşırın. annenle yaşıyorsun. o pudralasın kış deliğini..."

"benden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"sürekli Sanat'tan söz ediyorsun," diyorum ona, "sanatçılardan hoşlanmam, senden hoşlanmıyorum, habersiz kapı çalanlardan hoşlanmam. ben kimsenin kapısını çalmıyorum; başkalarından da aynısını

beklerim."

"gitmemi mi istiyorsun?"

"elbette."

"bir beşliğin var mı?"

"beşlik taşımam."

"bir tekliğin var mı?"

"teklik taşımam."

"bozuk paran var mı?"

"asla taşımam. ceplerim delik."

gittikten sonra mutfağa gidiyor
ve sevgilisiyle nereden girdiklerini
görüyorum. bütün bu konuşma
boyunca yüzünde 15 sentlik bir Mona
Lisa gülümsemesiyle oturmakla
yetinmişti sevgilisi.

sinekliğe iki kanca takmam
gerek. sonra gidip av bıçağımanın
yerinde olup olmadığına
bakıyorum. bir daha sefere
içeri süründüğünde bağırsaklarını
deşmeli.

onun için, benim için,
annesi için ve
Sanat için.

saflarda isyan

yarıncı bahisleri ayarlamak
bir buçuk saatimi aldı.
şiiirle ne zaman başlayacağım?
adam sende, beklesinler,
beni çekiştirecekleri bekleme odasında
ayaklarını ısıtsınlar.
"şu, Chinaski, bugüne kadar aklını
kaçırmamışsa, ölmemişse bunu bize
borçlu olduğunu bilmiyor mu?"
"bal gibi biliyor, ama bizi emir altında
tutup istediği zaman çağırabileceğini
sanıyor!"
"nankör herif!"
"yazar tıkanıklığı verelim ona!"
"evet!"
"evet!"
"evet!"
minik şiirler topuklarını yere çarpıp
gülüyorlar.
sonra en irileri kalkıp
kapıya doğru
yürüyor.
"hey, nereye gidiyorsun?" diye soruyor
diğerleri.
"kıymetimin bileneceği
bir yere."
sonra, o ve
ötekiler ortadan kayboluyorlar.

bir bira açıyorum, daktilonun
başına geçiyorum ve
havagazı.

şimdi olduğu gibi.

kral hayatı

sabah on bir buçukta kalktım,
bermuda şortumu ve temiz
yeşil gömleğimi giydim,
bir Miller's açtım,
posta kutumda
Berkeley Tribe'dan
başka bir şey yok,
üstelik abone de değilim,
KUSC'de org müziği var,
Bach,
kapıyı açık bırakıp
balkona çıkıyorum,
aman da aman,
şurup gibi bir hava,
güneş altından tereyağı misali
bedenimde, hipodrom yok
bugün, sadece bu
canavarca ve sihirli
zaman öldürüş, sarılmış sigara
ağızda, göbeğimi okşuyorum güneşin
altında Paul Hindemith
bisikletiyle geçerken,
ve birkaç bina ötede
kırmızı elbise giymiş bir kadın
çamaşır sepetine eğiliyor,
doğruluyor,
bir çarşaf seriyor
çamaşır ipine,
tekar eğiliyor, doğruluyor, bütün o kırmızının
içinde, yılan derisi gibi o kırmızı,

tutunuyor, kayıyor, parlıyor,
aman da aman,
gözümü alamıyorum,
beni fark ediyor,
çamaşır sepetine eğilmiş kalakalıyor
ağzında mandal,
elinde pembe bir külotla doğruluyor,
mandalın etrafında
gülümseyip
bana el sallıyor.
sırada ne var? sokakta tecavüz mü?
ben de ona el sallıyorum,
sonra da içeri girip
pencerenin önündeki makinenin
başına oturuyorum, bu sefer
birinin Re Minör keman konçertosu,
şimdi de tazısını yürüyüşe çıkarmış
daracık pantolonlu çok güzel
bir zenci kız geçiyor,
penceremin önünde durup
içeri bakıyorlar;
kız siyah güneş gözlüğü takmış,
ağzı biraz sarkıyor, sonra
uzaklaşıyor köpeğiyle.
biri bunun için bir kenti bombalamak ya da
yağmurda portakal satmak zorunda
kalmış olabilir.
ama kimse sorumlusu, bugün
ona
yürekten
teşekkür etmek
istiyorum.

gümüş ayna

kocaman bir gümüş ayna çıkarıyor
çantasından,
kaşına rastık çekmeye başlıyor,
sol gözü birkaç gün önceki
düşüşten mor hâlâ.
akşam güneşi sızıyor odaya
arkasındaki jaluzinin aralıklarından.
yüzünü toparlamaya çalışırken
aralıksız konuşuyor: "allah kahretsin, en olmayacak
şeylere takılıp düşünüyorum...
evdeki radyatör, dikiş makinem, boş konserve
kutusu dolu bir çöp bidonu..."
içkisini kaldırıp bir yudum alıyor
aynaya bakmayı sürdürerek... "matrak
bir herifsin sen, biliyor musun? sözcüklerle
böyle yetenekli olmak güzel bir duygu
olsa gerek..."
döndürüyor aynayı çerçevesinin içinde,
duman üflüyor içine
döner bir kapıya üfler gibi.
"külotlu çorap giyen kadınlardan hoşlanmamana
sevindim... kadını .mcıksızlaştırıyor..."
akşam güneşi sızıyor
kestane rengi saçlarına. hızla bacak bacak
üstüne atıyor, ayağını bir aşağı bir
yukarı sallıyor. gümüş aynayı
çantasına koyup bana
bakıyor –gözleri kocaman ve bu güne
kadar gördüğüm en soluk yeşil,
Georgia, New Orleans,

Main,
bütün dünya yakalanmış bakışına
ve
evren
harikulade
nihayet.

kambur

ıstırap ve mutluluk anları
yürüyor çatımda.

kedi geçiyor yanımdan
her şeyi bilirmiş gibi görünerek.

bir gladyatörün talihinden
daha iyiydi talihim, diye düşünüyorum,
ama ondan da emin değilim.

birçok kadın tarafından sevildim,
hayatı sırtında bir kambur gibi taşıyan biri için
talih sayılır.

saçlarımda gezinen bütün o parmaklar,
beni bağrına basan bütün o kollar,
yatak odamın halısına
umursamazlıkla fırlatılmış bütün o
ayakkabılar.

belleğime o kadar çok
arayış içinde yürek kazındı ki
anımsayarak gideceğim
ölümüne.

hak ettiğimden daha iyi muamele
gördüm –
genel hayattan değil,
olayların mekaniğinden de değil,
ama kadınlardan.

beni banyoda tek başıma
iki büklüm, ellerim
karnımda,
neden neden neden neden neden?
diye düşünürken
terk edip gidenler de oldu.

domuzdan farkı olmayan erkekleri seçer kadınlar,
ruhları ölü erkekleri,
kötü düzüşen erkekleri,
gölgeden farksız erkekleri,
çünkü
olayların
akışına uymak
zorundadırlar.

doğal seçimleri değildir bu,
ama genellikle
bir karmaşa ve şaşkınlık
durumunda yaparlar
seçimlerini.

bir dokunuşla insanı ihya edebilir
ya da dokundukları her şeyi öldürebilirler ve
ben ölüyorum,
ama henüz
ölmedim.

ben ve Capote

genellikle erkek sesidir telefon
çaldığında ve hepsi birbirine
benzer, çünkü aynı şeyi
söylerler genellikle:
"yazar Henry Chinaski siz misiniz?"

"bazen."

"numaranızı rehberden bulabileceğimi
sanmıyordum, şaşırdım. şey, ziyaretinize
gelip sizinle bir bira içmek istiyorum."

"neden?" diye sorarım.

"sizinle konuşmak istiyorum."

"anlamıyorsun," derim. "konuşacak bir şey
yok. konuşmak benim canımı sıkar."

"yazma biçiminizi seviyorum."

"onunla yetin."

"gelip biraz sohbet etmek
istiyorum sadece."

"ben sohbet etmek istemiyorum."

"öyleyse telefon numaranız neden rehberde kayıtlı?"

"kadınları düzmeyi severim de ondan."

"bu yüzden mi yazıyorsunuz?"

"Truman Capote'tan farkım yok. kırımı ödeyebilmek için yazıyorum."

kapatırım.
tekrar ararlar.
yine kapatırım.

yazmanın konuşmakla ne ilgisi var anlamıyorum.

postamdan haftada üç berbat şiir kitabının çıkmasının da yazmakla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum.

rahip değilim ben.
guru değilim.
kendimden beni arayanlardan daha az eminim muhtemelen, onlardan daha mutsuz.

ama kapı alınıp
içeri güzel bir yaratık girdiğinde,
(dişi)
(telefon ettikten sonra)
kararsız,
gülümseyerek,
ıldırıtcı vücut hatları ve sihirli bir tavırla,
o zaman
onun bütün zamanların
bütün ordularından daha
tehlikeli olduğunu idrak eder ve

şiirlerimi bu yüzden yazmadığımı bilirim,
sonra pek emin olamam,
sonra bilemem.

sonra bu bilme meselesini unuttur
hatuna bir içki hazırlar ve
yatak odasına gidip
telefONU prizden çekerim.

varsın kayıtlı olsun
numaram.

kurtarıcı: 1970

çat kapı gelir,
uzun kara bir sakal, yalınayak,
ya da ucuz ağır botlarla,
ve bana dünyayı nelerden kurtaracağını
anlatır-
okyanusa mazot döküyorlar
orospu çocukları,
göğümüzü kirletiyor
orospu çocukları,
ve haklı,
berbat durumdayız,
kimsenin bir şey yaptığı da yok,
sonumuz yakın belki,
ben de dinliyorum,
efendim, kanalizasyonları tıkamak
istiyormuş.
aman, arkadaş, diyorum, bunu yapma. ya da
bana en az bir ay önce haber ver.

sabahın iki buçuğunda yine geliyor,
zili çalıp beni yataktan kaldırıyor.
allahtan birkaç bira var
buzdolabında. yeni bir plan yapmış,
bu seferki daha iyi, bana söylediğine göre.
bütün barajları havaya uçuracak. halk
susuz kalacak.
Büyük Birader'e mektup yazıp
taleplerde bulunacak,
ya yerine getirir, ya da bir
sonraki baraj havaya

uçar,
ya da bir sonraki
kent.
aman, koçum, bunu da yapma
diyorum ona,
sorunları çözmenin daha iyi bir yolu olmalı.

kardeşlerden biri bizi terk etti, diyor
bana. (çocuk yetiştirmek
kardeşe dünyayı kurtarmaktan
daha ilginç gelmiş birden).

bizi mi? beni de mi dahil ediyor?

Birleşik Devletler
Vietnam'dan çıkıncaya dek
bir şiir bile yazmayacağım, diyor.

bana sorarsanız henüz bir şiir
yazmışlığı yok.

sonra göz göze geliyoruz biramı sehpaye koyarken.
bir kaçığa bakıyorum.

bir bira daha ister misin? diye
soruyorum.

tabii,
diyor.

bütün barajların listesini çıkarmadım, diyor,
biradan bir yudum alarak;
bazı bölgeler müsait olmayabilir. insanlar
boğulabilir. insanlara
zarar vermek istemiyoruz.

aman, hayır,
aman.

teksir makinesinde çoğaltılmış bir broşür tutuşturuyor elime –
Amerikan İhtilali, II. Bölüm,
5 sent.

(bütün bunlar o broşürde ele alındığı
için bana duyulan güvene ihanet
ettiğim duygusu içinde
değilim,
hem ben de dünyayı kurtarmaktan
yanayım).

biraya devam ediyoruz,
ona barajları havaya uçurmanın
neden iyi bir fikir olmadığını
anlatmaya çalışıyorum. sonunda
bokumuzu tıkamamaya ikna
ediyorum onu. barajlardan
vazgeçmiyor ama.

kaçıkları hafife alamazsınız. geçmişte
çok fazla
yapıldı.

bir bira daha,
evlat.

kapıdan çıktığında güneş doğuyor.

barajlardan vazgeçmeyecek. kamyonetine
binip gazlıyor.

telefon rehberini açıyorum. işte:
Sparkletts Su Şirketi.

sabahın sekizinde onları arayıp
dolabıma zulalamak için
bir şişe su sipariş edeceğim.
boş verin kardeşimi.
her koyun kendi bacağından
asılır.

canavar

öğleden sonra gelir canavarım,
bağırsaklarımı kemirir,
başımı pençeler,
hırlar,
parçalarımı tükürür.

öğleden sonra gelir canavarım,
başkaları fotoğraf çeker ve
piknik yaparken.
öğleden sonra gelir canavarım,
pis pis sırttır bana
kirli mutfak döşemesinden.

başkaları düşüncelerini durduran
işlerde çalışırken
benim canavarım onu
düşünmeme izin verir,
mezarları ve ruh sıkıntısını,
çürümeyi ve harcanmış yıldırımların
iğrenç kokusunu.

rahat vermiyor bana canavarım,
öğleden sonra geliyor,
kemiriyor ve pençeliyor,
ve tanrım, diyorum ona ellerim karnımın
üzerinde, iki büküm, seni nasıl
açıklayacağım onlara? benim bir korkak
olduğumu düşünüyorlar,
ama asıl onlar korkak olan
çünkü hissetmeyi reddediyorlar, salyangoz

cesareti onlarınki.
canavarım ilgilenmiyor mutsuzluk
teorimle –bir parçamı daha koparıyor,
çığnıyor, tükürüyor.

kapıdan çıkıp yürümeye başlıyorum,
peşimden geliyor.
kıkır kıkır gülen güzelim okul kızlarının
yanından geçiyoruz,
fırıncı kamyonlarının
yanından geçiyoruz,
ve güneş bir an için ıstırdye gibi
açılıp kapanarak yutuyor
canavarımı
yeşil ışıpta karşıya geçip
kurtulmuşum gibi yaparken,
ekmeğe ya da gazeteye ihtiyacım varmış gibi yaparken,
canavar sonsuza dek gitmiş gibi yaparken,
benden kopardığı parçalar
hâlâ orada, mavi gömlekle yeşil pantolonun
altındaymış gibi yaparken,
bütün yüzler duvarlara,
bütün duvarlar imkansızlığa dönüşürken.

sanatsal bencillik

nedir deha?
bilmiyorum,
ama şunu biliyorum:
bir deliyle
profesyonel arasındaki fark; profesyonel
yapmaya karar verdiği şeyi yapabildiği
kadar iyi yapar,
deli ise yapmadan duramadığı şeyi
çok iyi yapar.

saatin gece yarısına yaklaştığı
bir pazartesi gecesi
şu çıplak ampule bakıyor
ve içimden minik adlar
geçiyorum:
Van Gogh gibi,
Chatterton gibi,
Plath gibi,
Crane gibi,
Artaud gibi,

Chinaski gibi.

edebi sineğim

kırk iki derece,
bir hindi bile mutlu olamaz bu sıcakta,
sırıktan yanmaktan iyidir ama,
bir zamanlar hayatının nasıl gittiğini sorduğumda
amcalarımdan birinin dediği gibi:
kahvaltı ettim, öğle yemeği yedim,
sanırım akşam yemeğini de
yiyeceğim;
böyleyiz biz Chinaski'ler,
fazla bir şey beklemeyiz,
fazla bir şey elde etmeyiz,
deliliği kabullenebilecekmiş gibi
görünen afet sevgilimi saymazsak,
ama, yine de, kırk
iki derece.

bir klimam var,
başımın yarım metre üstünde
deli gibi üflüyor,
ama yaratıcı olamıyorum,
çoğu insan şiirlerimi sevmiyor zaten.
ama dert değil, çünkü
kırk iki derece ve sevgilimin oğulları
dışarıda bisikletle su birikintisinin
içinden geçmece oynuyorlar
büyümeyi beklerken.

benim için,
düzüşülemeyecek,
resim yapılamayacak,

şikayet edilemeyecek kadar sıcak,
yolun öbür tarafındaki atlar
üstlerine konan sinekleri bile kovmuyorlar,
sinekler ısıramayacak kadar yorgun,
kırk iki derece,
ve edebiyat dünyasını fethedeceksem şayet,
önce ısıyı otuz dereceye
bir indirsek
diyorum?

şu anda şiir yazamıyorum,
soluk soluğayım, tembel ve etkisizim,
daktilomun silindirinin üzerinde bir sinek var,
bir ileri yürüyor, bir geri, bir ileri bir geri,
edebi sineğim benim,
orospu çocuğu, işe koyul,
kendine başka bir şair ara ve
onu
ısır
terli
kışından.

hiçbir şeye aklım yatmıyor
sıcaktan başka, bu aslında,
sıcak, çok sıcak, bugün çok sıcak bir gün,
ve üç hafta önce birlikte içtiğimiz Kanadalı
şimdi karda Eskimo kızlarla oynaşıp
ölümsüz şeyler yazıyordur muhtemelen, benim
için çok sıcak ama.

o yazsın.

ezber

denizdeki bütün balıkları ezberledim,
boğulmuş bütün fırsatları ezberledim,
ve
bir sabah uyandığımı
ve her şeyin
unutulmuş aşkın rengine
boyandığını gördüğümü hatırlıyorum,
onu da
ezberledim.

St. Louis ve New Orleans'ta
içerdikleri dehşetin üstesinden
gelemeyeceğimi idrak ettiğim için
içlerinde ağladığımı
yeşil odaları
ezberledim.

bütün o vefasız yılları ezberledim
(vefalıları da)
sardığım bütün sigaraları ezberledim.
Beethoven'ı ve New York'u ezberledim.
yürüyen merdivenden çıkışlarımı
ezberledim, Chicago'yu ve krem peyniri ezberledim,
ve tanıdığım kimi hatunların ağızlarını,
kimininse bacaklarını,
ve yağmurun sicim gibi yağışını.
tabutun içinde yatan babamın yüzünü ezberledim,
kullandığım bütün arabaları
ve her birinin elem verici ölümünü
ezberledim, yattığım her

hapishane hücrelerini ezberledim,
bütün Başkan'ların ve bazı
suikastçıların yüzünü ezberledim:

sevdiğim kimi kadınla
kavgalarımızı
ezberledim.

ama en iyisi
bu geceyi ve şimdiyi ezberledim, ışığın
parmaklarıma dökülüşünü.
duvarda lekeler ve benekler var,
turunç rengi perdelerin arkasında
güneşlikler çekilmiş:
bir sigara sarıp yakıyorum, sonra da
gülüyorum biraz, evet, hepsini
ezberledim.

cesareti ezberimin.

Western Bulvar'ı, Carlton Yolu

kiralar her yerde artarken
burası
yoksulların barındığı
yerdir
hayatlarını devlet yardımıyla
sürdürenlerin
karın tokluğuna çalışan adamların
çok çocuklu ailelerin
emeklilik maaşıyla
ölümü bekleyen
tuhaf ihtiyarların.

burada, masaj salonlarının,
rehineci dükkanlarının ve
tek el bayilerinin arasında yoksulluğa
ve hava kirliliğine mahkum,
köpekler bile beceriksiz
görünüyorlar,
havlamıyorlar,
kedileri kovalamıyorlar,
ve kediler bir aşağı bir yukarı
gidip geliyorlar sokaklarda,
kuş tutan bir kediye rastlayamazsınız
ama kuşlar orada
göremesiniz de,
sadece sabahın üç buçuğunda,
son sokak fahişesi son
işini bitirdikten sonra
duyabilirsiniz onları.

burada da kiralalar yükselir
ama diğer semtlere kıyasla
bedavaya yaşıyoruz
çünkü kimse bizim gibilerle
yaşamak istemiyor.
hiçbirimizin arabası yeni değil,
çoğumuz yürürüz
ve seçimleri kimin kazanacağı
umurumuzda bile değil.

karılarını dövenlerimiz var ama
burada da
her yerde olduğu gibi,
ve çocuklarını dövenler
her yerde olduğu gibi,
sapıklarımız var, televizyonlarımız var
her yerde olduğu gibi.

ve hepimiz öleceğiz
herkesin öleceği gibi,
ama biraz daha erken belki,
ve daha ucuz şeyler olsa da
yemek yiyeceğiz
herkes gibi,
ve yalan söyleyeceğiz
herkes gibi,
daha kısıtlı bir yaratıcılıkla
sadece.
ve fahişelerimiz
karılarınız kadar güzel görünmeseler de
sanırım kedilerimiz, kuşlarımız
ve köpeklerimiz sizinkilerden

daha güzel,
kiralarn ucuzluğunu da
göz ardı etmeyin.

hayvanat bahçesinde

işte erkek zürafa
istiyor
ama dişi hazır değil henüz
erkek ona yaslanıyor
istiyor
dayanıyor dişiye
bırakmıyor peşini
gökyüzündeki o minik kafalar
kahverengi göller gözleri
boyunları kaya
yaylana yaylana
dolaniyorlar
iki hantal biçim
havaya doğru esneyerek
o aptal bacaklar
o aptal boyunlar

erkek istiyor
dişinin umurunda değil
tanrılar böyle planlamışlar
şimdilik:
birinin umurunda
ötekinin değil

ve halk seyrediyor
fıstık, şekerleme
abur cubur atıyorlar onlara

halkın da umurunda değil.

tanrılar böyle
planlamışlar
şimdilik.

kokain ağtı

bazı kadınların sadece aşkınızı istediğini sanıyorsanız
onlara biraz kokain vermeyi deneyin,
ne gözlerinizin rengini hatırlayacaklardır
ne de kulaklarına fısıldadığınız
sözcükleri.

ama birkaç sıra çekin
tutuşurun eline kibrit çöpünü
(profesyonel olduklarını kanıtlayabilmek için)
aşık kadınların aksine
size hep döneceklerini göreceksiniz.

ve ne biçimde olursa olsun
sadakatin
muhtemelen
terkedilmiş kaldırımların
kayıtsızlığına
yeğleneceğini de
kabullenelim.

yine de
emin
olamıyor
insan.

evde kimse yok

güzel bir evde
oturuyorum
ama nadiren oradayım,
gece ya da gündüz
bütün perdeler örtük,
yokum.
bazen bir kek pişirmeye
niyetleniyorum
ama fırının ısınmasına yetecek
kadar kalamıyorum
evde.
telefon çaldığında orada değilim
cevap vermek için.
postayı alıp
çıkıyorum.
ayda 290 dolar
artı elektrik ve havagazı.

münzeviydim eskiden.
şehvetli bir kadın
çekip çıkarır insanı
kabuğundan. derisinden
bile çıkarır
isterse.

ama o keki pişirebilirsem
kek görün
siz.

dağlar görünüyor pencereden,
Sunset Bulvarı'ndan bir blok uzaklıkta.
son depremden son derece ilginç
çatlaklar var tavanda.
ve kapıyı çaldığınızda
kırık tel kapı bazen yere düşer
ve köpekler Hollywood rüzgârı gibi koşarlar.
bırakacağınız not okunacak, fakat
cevaplandırılmayacaktır.

şehvetli bir kadın bir münzeviyle
karşılaştığında
ikisinden biri değişmek
zorundadır.

süper marketteki kadın

sabahın dokuz buçuğunda orada
kimse olacağına ihtimal vermezsin.
el arabasını almış ilerlerken
peynir reyonu, turşu reyonu ve yeni
gelmiş zeytin kavanozlarına fiyat etiketi
yapıştıran memurun arasında
yolumu kesti arabasıyla. geriye takıp
sebze reyonuna gazladım. vaşington portakalları
ucuza satılıyordu, kilosu 60 sent, biraz da
lahana ve yeşil soğan aldım, reyondan çıkıp
batıya saptım, bisküvi reyonunda
duruyordu, etek dizlerin on santimetre üstünde
ve dar. şeffaf bir bluz vardı üzerinde,
altında da incecik bir sutyen. ayak bilekleri
ince, ayakkabıları düz, gözleri ise
şaşkın bir geyiğin gözleri.
Vişne çiçeği ve Fransız parfümü kokuyordu.
36 yaşında ve evliliğinde mutsuz,
sepeti boştu hâlâ. yanından geçtim. gözleri
deli bir koyu kahverengiydi. et fiyatları çok
yüksekti. İki günlük biftek buldum, fiyatı makuldü,
üç tane aldım, bir düzine de orta boy
yumurta. dondurulmuş sebze reyonundaydı, deli
kahverengi gözler her zamankinden daha da
mutsuz. başımı öne eğip yanından geçtim, ama
geçerken kıcını kalçama sürtmeyi başardı. dondurulmuş
bezelyeyle lima fasulyesi alıp ekmek
reyonuna topukladım, ekmek aldım ve alış verişimin
tamamlanmış olduğuna karar verdim, kasaya gidip
kuyruğa girdim. kuyrukta beklerken bir bacağına bacağıma

yaslandığını hissettim. o sigarasını yakarken Vişne çiçeğiyle Fransız parfümünün kokusunu içime çekerek bekledim.

torbalarımı aldım, otoparka yürüyüp arabama bindim, çalıştı, parktan geri geri çıktım, güney istikametine saptım ve önümdeydi, gözlerini bana dikmiş gülümsüyordu. arabam stop etti onun arabasına binişini seyrederken, eteği kalçalarına kadar sıyrılmış, dolgun uylukları ve pembe külotu ortada, gazlayıp mutfağıma döndüm, torbaları masanın üzerine koydum ve boşaltıp buzdolabına yerleştirmeye başladım.

hızlı pist

tanrım
atlar yine
bir daha atlara oynamayacağım
demiştim
ne işim var
hipodromda yine?
herkes hipodroma gidebilir
ama herkes
sone yazamaz...

zekasıyla yüzde on beşlik kesintinin üstesinden
gelebileceğini sanan türünün en aşağılık
altkümesidir hipodrom ahalisi.

ne işim var burada?
yayıncım telifimi burada kaybettiğimi bir bilse,
San Diego'daki arkadaşlar,
bana para gönderen tip
(iki beşlik ve bir onluk),
ya da resimlerimi satın alan
Jerome, Arizona'daki koleksiyoncu,
bir bilseler
ne düşünürler?

tanrım, büyük Sanat yaratan
aç şairi oynuyorum.

kız arkadaşım la bara giriyoruz,
uzun siyah saçlı
şu bir hatun,
ben sulu skoç söylüyorum,
o votka,
tanrım
yok bir çıkış yolu,
Vallejo'nun, Lorca'nın,
Shelley'nin böyle bir sorunu
var mıydı?
sulu skoçun yarısını içiyor ve
iyi bir kadınla şiirin dozunda karışımı
büyük sanattır,
diye düşünüyorum.

sonra oturup
Yarış Bülteni'ni açıyor
ve işe koyuluyorum.

şuradaki duvarda asılı

odanın karşı duvarına bakıp
bu kadın benim sonum olacak
ve değmez
diye düşünürdüm.

ama hiçbir şey yapmazdım bu konuda,
üstelik yalnızlık da
çekmiyordum.
doldurulması gereken bir
boşluktan daha çok:
tuval gibi,
çok iyi olmasa da
bir şeyler boyamaya
devam
edebilirsiniz.

"ne hakkında düşünüyorsun
yine, hergele?" diye
sorardı.

"resim."

"resim mi? kafayı mı yedin?
bir içki koy bana!"
koyardım, sonra da tuvale
resmederdim onu; koltuğa
oturmuş, bacak bacak üstüne atmış,
yüksek topuklu ayakkabısını
sallıyor.
tepesi atmış resmederdim,

şımarık, sesinin tonu
kulak tırmalayıcı.

benden başka kimsenin
göremeyeceği bir
tablo.

fahişeler, kaçıklar ve lanetliler

bugün hipodromda,
cokeylerden birinin ölümünün
ikinci ya da üçüncü gününde,
hoparlörlerden
ayağa kalkıp
bir dakikalık saygı
duruşunda bulunmamız
istendi. suyu çıkmış
bir formüldür,
ben sevmem,
ama sessizliği
severim. kalktık
hepimiz ayağa: fahişeler,
kaçıklar ve lanetliler. canım
sıkılır gibi oldu, ama
başımı kaldırıp televizyon
ekranına bakınca
padokta hakemler ve seyislerle birlikte
atlarına binmeyi bekleyen
cokeyleri gördüm: o sessizlikte
ölümü ve yitirdikleri arkadaşlarını düşünürken
bir yarım daire oluşturmuşlardı
ipek gömlekler giymiş
çizmeli
küçük cesur adamlar,
ölüm lejyonları görünüp
kayboldu, güneş bir
kez göz kırptı ve
hâlâ şarkı söylemeye çalışan
kafası kopartılmış

aşkı düşünüyordum ki
spiker teşekkür etti
ve hepimiz işimize koyulduk.

Jack'i arıyorum

hepimiz gibi, Jack de her zaman parlamaz:

"bu lanet oyun ibneler ve Yahudiler tarafından yönetiliyor," derdi halımın üzerinde bir ileri bir geri yürüyerek, kırılmış saçları gagayı andıran burnunun üzerine düşmüş (Yahudi'ydi Jack); "hey, Hank, bir beşlik ödünç ver..." dışarı çıkar ve çok geçmeden dönüp volta atmaya devam ederdi, oyunu başlatmak istiyordu, dünyayı fethetmek istiyordu.

"allah seni kahretsin, Jack, ben genellikle öğlene dek uyurum..." isim ve adres dolu kara kaplı küçük bir defteri vardı, bağlantılar, ilişkiler, arabamla Hollywood tepelerinde büyük bir eve götürdüm onu, adamı uyandırdık. 20 dolar kopardı Jack adamdan.

"bize borçlular," dedi Jack. eline biraz para geçmeye görsün (40-50 dolar kadar) hemen hipodroma gidip son kuruşuna kadar oynar, eve yürüyerek dönerdi, "kimse atların üstesinden gelemez, Hank, kimse, kaybetmeye mahkumuz, hepimiz, şairleri iplayen mi var?" "yok, Jack. doğruyu söylemek gerekirse, ben de pek sevmem şairleri..." eski fotoğraflarını gösterdi bana, gençken, Brooklyn'de, hayli yakışıklı, hayli erkeksi, Beat

akımının kıyısında. ama Beatçiler ölmüştü
ve Jack o zamandan beri iki yakasını bir
araya getiremiyordu. babası öldüğünde 5 bin
dolar bıraktı Jack'e,
evlendi ve parayı İspanya'da yedi –
karısı İspanya valilerinden birinin metresi oldu.

hâlâ dizeyi oturtabiliyor Jack
ve iyi oturttuğunda onun üstüne
yok bu oyunda,
o zaman bütün yakınmalarını,
dilencililiğini ve şaire özel bir saygı
gösterilme talebini unutursun.
bir Kaliforniya dergisinde çok güçlü
şiirleri basıldıktan sonra
editör beni arayıp
adresini sormuştu,
ona derginin bir nüshasını göndermek istiyordu.
intihar eğilimi yoktur Jack'in,
oturmuş bekliyor, bu arada
sağa sola yazıp onu soruyor
ve bazı karşılıklar alıyorum:
"hayır, burada değil, çok şükür."
ve:
"kimin umurunda?"
canım, o kadar da kötü değildir Jack,
özellikle takıntılarını bir kenara
bırakıp daktilosunun başına
oturduğunda.
neyse, nerede olduğunu biliyorsanız,
bana yazın, Henry Chinaski,
her ne kadar bir keresinde

New York'ta bir partide
Barney Rosset'in ayakkabısının içine
ışediyse de
ondan umudumu
kesmedim
henüz.

çıraklar

terlikleri ve ipek ropdöşambıyla
otururdu,
çenesi sarkmış,
gözlerinin altı torbalanmış.
haddi hesabı yoktu
ziyaretçilerin,
şarap, hap
ve muhabbet
getirirlerdi.
genç, ihtiyar, onu görmeye
gelirlerdi.

30'lu ve 40'lı yıllarda
iyi şiirler yazmıştı,
50'li yıllarda da belki.
her nedense 70'li yıllarda
New York'a yerleşmişti.

Tanrı'yı ziyaret etmek gibi bir şeydi
ziyaretine
gitmek.
ve muhabbeti güzeldi,
özellikle şaraptan
ve haplardan
sonra.
tarz ve zarafet sahibiydi, cılkı
çıkınamıştı henüz.
çok fazla sigara içiyordu, en
büyük sorunu
sigaraydı. ayağının yanında

duran kesekağıdının
içine tükürürdü.
ziyaretçileriyle mutlaka içerdi,
iyi kaldırırdı içkiyi.

gecenin sonunda ziyaretçilerin arasından
genç ve güzel bir kız seçerdi
ve kız onu emerdi.

yok artık.
o genç hayranlarının
içinden yerini dolduracak
biri çıkmadı henüz. daha vakit
var
elbette.

38.000'e-bir

Utah Üniversitesi'nde bir şiir dinletisi verecektik.

şairlerin içkisi bitti

ve içimizden biri okurken

diğerlerimiz içki almaya gitmek üzere

bir arabaya doluşup yola çıktık,

ama bir süre sonra stadyuma giden

arabalar yolumuzu kestiler.

kıstırmışlardı bizi: 38.000'e-bir.

aksi istikamette gitmek isteyen

tek araba bizdik.

şeridimizde durup kornamızı öttürdük.

400 araba kornayla karşılık verdi.

Bir trafik polisi geldi yanımıza.

"bakın, memur bey," dedim, "biz şairiz ve içkiye ihtiyacımız var."

"geri dönüp stadyum istikametine doğru gidin," dedi polis.

"bakın, içkiye ihtiyacımız var. futbol maçını

seyretmek istemiyoruz. kimin kazandığı umurumuzda

değil. şairiz biz, Utah Üniversitesi'nin Sualtı Şiir

Festivali'nde şiir okumak için buradayız!"

"bugün trafik tek yön akıyor," dedi polis.

"bakın, on beş dakika sonra sıram

geliyor. Henry Chinaski'yim ben!

adımı duymuşsunuzdur

mutlaka, duymadınız mı?"

"aracınızı çevirin ve stadyuma doğru sürün!" dedi polis.

"siktir," dedi direksiyonda olan Betty,

sonra arabayı kaldırıma çıkarıp

iki santimetre derinliğinde tekerlek

izi bırakarak

kampusun bahçesinden arka yola çıktı.
çakır keyiftim, ne kadar yol aldığımızı
ya da oraya nasıl vardığımızı hatırlamıyorum,
ama birden hepimiz içki reyonunda içki
satın alıyorduk; şarap, votka, bira,
skoç. ikmali yapıp geri döndük,
dinletiyi verdik, seyirciyi
yıkttık, çeklerimizi aldık ve alkışla
uğurlandık,
maçı bilmem kaç-bilmem kaç
UCLA
kazandı.

elik

Çok çeker bir ihtiya r yaşıyordu
arka tarafta –
uzun, ince, görkemli,
konuşurken insanın gözünün içine bakan,
gülümsemesi rahat.
karısı tıknaz,
eğri bacaklı bir kadındı,
yürürken kaldırıma bakıp
mırıldanırdı.
saçını taramazdı,
genellikle sarhoştu.
biz balkonda otururken
Önümüzden geçerlerdi.
kız arkadaşım,
"adam ne kadar çeker," der,
ben de
"ok," diye karşılık verirdim.
beyaz gecelik ve mavi bomozla
 n bahçeyi sulayan
alüminyum koltuk değnekli
sakat bir kızları
vardı.

bir gün kız
koltuk değnekleriyle dışarı fırladı
ve çığlığı
bastı.
komşulardan biri içeri girdi,
ihtiyar karısını
bıaklamıştı.

polis geldi, adamı
kelepçeleyip
ekip otosuna bindirdiler.
sonra ambülans geldi,
kadını tekerlekli
sedyeyle çıkarıp ambülansa
soktular.

kız koltuk değneklerinin üzerinde
hoplayarak eve girdi
ve kapıyı kapattı.

-bu da her zaman söylediğim
şeyi kanıtlıyor:
konuşurken insanın gözlerinin içine bakan
rahat gülümsemeli bir adama
asla güvenme,
hele
pipo içiyorsa.

(ihtiyarın pipo içtiğine
hiç tanık olmadım,
ama bana kalırsa
içiyordu.)

kahverengi ve ağırbaşı

köpek yatağa sıçrayıp
üzerime çıktı.

"Söz sen misin?" diye sordum ona.
cevap vermedi.

"sen misin Söz? Söz'ü arıyorum."
kahverengi, vakur gözleri var.

"Söz'ü arıyorum," dedim ona,
"kocaman bir tavanın içinde
yürür gibi dolanıyorum ortalıkta."
kuyruğunu sallayıp
yüzümü yalamaya yeltendi.

"hey," dedi, hatun banyodan,
yataktan kalkıp köpeklerle konuşmaya
bir son vermeye ne dersin?"

annemle babam da anlamamışlardı
beni.

zaman

çöküyor insan, teslim oluyor,
seçimsizlikten değil,
zeka eksiklikten değil,
diş sorunlarından değil,
kötü beslenmeden değil,

yapılacak
EN İYİ HAMLE
olduğu için.

bir zamanlar
olayların işleyiş biçiminden o kadar
iğrenmiştim ki
telefonda zamanı tuşlayıp
sesi dinlerdim tekrar
tekrar:

"saat onu on sekiz dakika yirmi saniye geçiyor,
saat onu on sekiz dakika otuz saniye geçiyor..."

sevmiyordum o sesi,
saatin kaç olduğu da umurumda değildi,

yine de dinliyordum ama.

memnunum şimdi,
birileri son kol saatimi yürüttü,
okuması çok zordu,

memnunum şimdi,
yeni bir saat aldım

kadranı siyah,
kolları beyaz,

oturup
saniye kolunu seyrediyorum,
yelkovanı seyrediyorum,
akrebi seyrediyorum,
dışarıda tırtıllar
duvarıma tırmanıp
sonunda düşerken
imparatorluklar misali,
eski ve yeni aşklar
misali.

en iyisi gece

siyah kadranlı
beyaz kollu saatimle.

kimse bilmez ne çektiğimi

bir hafta süren içki ve kumar
deliliğinden sonra
sarsak
ve sıkıntılı
küvetteyim sabahın on buçuğunda
ve telefon çalıyor,
folk şarkıları söyleyen
kız;
sevgilisini terk ettiğini,
giysilerini sokağa fırlattığını
söylüyor bana.
bu işlerin nasıl yürüdüğünü
anlatıyorum ona –
birliktesin
ayrılırsın
barışırırsın
ayrılırsın
böyle sürer.
evet, diyor, yeni şarkımı
dinlemek ister misin? elbette,
diyorum ve telefonda
şarkıyı söylemeye başlıyor.
kanepenin kenarına oturmuşum,
ıslak,
dinliyor ve bir yandan da
nasıl düzerim seni, yavrum, diye
geçiriyorum içimden,
ve gülüyorum, çünkü şarkı
matrak, şarkısını sevdiğimi söylüyorum,
memnun oluyor,

dinle, diyorum, toparlanıp
hipodroma yetişmem gerek. tekrar
ara.
ararım, diyor.
sonra iki Alka Seltzer alıp
iki saat sonra çıkıyor,
6 saat sonra da
beş yüz dolar kaybetmiş olarak
dönüyorum.

içeri girdiğimde
telefon ahizesini kaldırıyor
sonra yerine koyurum
tekrar.
kimse kimsenin sıkıntılarını
dinlemek istemez, diye
geçiriyorum içimden, hem
o genç kızın
yaşlı bir adama
ihtiyacı
yok.

radıoyu açıyorum,
kasvetli bir müzik çalıyor.
kapatıyorum.
soyunuyorum, yatak odasına
gidiyorum, jaluzileri indiriyorum,
ışıkları söndürüyorum
ve bir kez daha
alabildiğine deli
yatağa girip
karanlığa bakıyorum.

böyle bu iş

sabahın dokuz buçuğunda dairesinden çıkıp
yöneticinin kapısını çaldı:

"kocam öldü!"

birlikte binanın arka tarafına gittiler
ve süreç başladı:

önce itfaiye 27 numaralı araçla
koyu renk pantolon ve gömlek giymiş iki
adam gönderdi, sonra yönetici, itfaiyeciler ve
kadın daireye girdiler, kadın hıçkırığa hıçkırığa
ağlıyordu.

kocası geçen Nisan ayında kadını bıçaklamış,
bu yüzden altı ay hapis yatmıştı.

koyu renk gömlekli adamlar dışarı çıktılar,
araçlarına binip
uzaklaştılar.

sonra iki polis geldi.
sonra da bir doktor (ölüm belgesini imzalamak için
gelmişti muhtemelen).

pencereden dışarı bakmaktan
sıkıldım, The New Yorker dergisinin
son sayısını okumaya başladım.

pencereden tekrar baktığımda
lacivert takım elbise giymiş
hassas görünümlü ve
kır saçlı bir beyefendi
kaldırımında ağır adımlarla yürüyordu.
sonra elini sallayarak birine
gelmesini işaret etti ve
siyah bir cenaze arabası bahçeye
girip balkonumun yanına park etti.

iki kişi cenaze arabasından indi,
arkayı açıp tekerlekli bir sedye çıkardılar,
binanın arka tarafına gittiler. döndüklerinde
adam fermuarlı siyah bir torbanın
içindeydi ve kadın perişandı.
cesedi cenaze arabasının
arkasına koydular, sonra arka tarafa geçip
kadının dairesine girdiler yine.

çamaşırımı çamaşırhaneye götürmem gerekiyordu,
yapmam gereken birkaç iş daha vardı.
Linda ziyarete gelecekti,
o cenaze arabasını balkonumun yanında görüp
endişeye kapılmasından korkuyordum.
bir not yazıp kapıya astım: Linda, endişelenme,
iyiyim. sonra kirli çamaşırımı alıp arabaya
bindim ve gazladım.

döndüğümde cenaze arabası gitmiş,
Linda henüz gelmemişti.
notu kapıdan alıp içeri girdim.

yahu, diye geçirdim içimden, şu arka taraftaki adam
benimle akrandı ve
her gün en az bir kez karşılaştık ama
bir kere olsun konuşmadık.

öyle bir zorunlulukla da kalmamıştı artık.

parlak ışıklar ve sürüngenler

sık sık insanları
parlak ışıklardan ve sürüngenlerden
ayırt edemem.
süpermarkete gittiğimde
kasanın önünde dikilmiş beklerken
ya da alış veriş arabalarını iterken
görürüm onları.
kalçalar, kıçlar, gözler,
tenler, ağızlar, ve
tuhaf bir biçimde kopuk hissederim kendimi.
galiba korkuyorum onlardan,
farklılıklarından,
onlar raflardan tuvalet kağıdı, kayısı,
göbek marul filan alırken
kenara çekilirim.

bugün bir adam gördüm,
1.40 bile yoktu boyu.
alış veriş arabasından bile kısaydı
koridorda durmuş
öfkeli bir biçimde arabasını
biftekle doldururken.
bir an için ona dokunup, "demek siz de
kendinizi farklı hissediyorsunuz?" demek
geldi içimden.
ışıklar yanıp sürüngenler ilerlerken
ben de uzaklaştım.

kasaya gittim
46 dolar 52 sent çıktı hesabım,
dişleri beni gözleyip duran kasiyere parayı verdim.
aniden
sol kulağımdan bir ışık demeti geçti
ve yumurta reyonunda yanıp söndü. sonra
poşetimi alıp
otoparkın yolunu tuttum.

saldırgan ve cimri

yeterince parti vermiyoruz,
çok seviyorum dans etmeyi.
kimseleri görmüyoruz.
nereye gittik son zamanlarda?
şiiir dinletisine.
sen hipodroma gidiyorsun ama,
ve sadece senin canın çektiğinde
sevişiyorsun benimle,
akşamdan kalma değilsen,
hipodromdan yorgun dönmemişsen.
sürekli aynı şeyleri yapıyoruz.
hakaret edersin korkusuyla buraya
arkadaşlarımı davet edemiyorum.
Batı Hollywood'un en iyi şairi diye geçiniyorsun
ama saldırgan ve pintisin,
sana kalırsa ilişkimiz çok iyi gidiyor,
çocuklarımı sevdiğini iddia ediyorsun,
ama hipodromda 75 dolar kaybettiğimde
zararımı telafi etmiyorsun.
çok az şey sunuyorsun bana.
kimseleri görmüyoruz,
hep aynı şeyleri yapıyoruz,
hayatın ilginç de olabileceğini
bilmiyor musun? sıkıldım, sıkıldım,
sıkıldım, sıkıldım. aklımı
kaçırmak üzereyim!

pekala, dedim ve telefonu kapattım.

şimdi eğlenebilir artık.
kim ilk eğlendirecekti onu
acaba?
sıkıcı biri muhtemelen. Üç Kafadarlar'a bayılan
astımlı ve işsiz bir
aktör.

onun kavrayamadığı
şu -genellikle- sadece
sıkıcı insanlar
sıkılırlar.

ve siz sıkılmadan
ben bu şiiri
noktalıyorum.

dondurmacılar

hatun geçici olarak şişeden uzak tutuyor beni,
karnı çok daha iyi kalkıyor
şimdi.
bununla birlikte her şey bir gecede değişiyor-
kirli bir duman bulutunun içinde Şostakoviç ve
Mozart dinlerken geceler değişiyor
birden, yeni
karmaşıklıklar:
Baskin-Robbins'e gidiyoruz,
31 çeşit dondurma:
Sakız, Buzlu Kayısı, Çilek, Naneli Çikolata...

dışarı park edip içeride dondurma yiyenlere
bakıyoruz,
çok sağlıklı ve memnun görünen bir grup,
intihara meyilli tek kişi yok
(oy bile kullanıyorlardır bunlar),
hatuna dönüyorum:
"ya çocuklar beni buraya girerken görürlerse? cevizli
şeftali dondurması almak için içeri girerken
görülürsem?"
"hadi, ödle," diye gülüyor ve içeri girip
dondurmacılarla birlikte dikiliyoruz.
çalışanlara sinirlenen ya da küfreden tek
kişi yok.
akşamdan kalma ya da kasvetli tek
kişi yok.
içerideki dinginlik ve huzur
tedirgin ediyor beni. güzellik yarışmasında
bir cüzamlı gibi hissediyorum kendimi. sonunda

dondurmalarımızı alıp yemek üzere arabamıza
gidiyoruz.

hayli lezzetli olduklarını itiraf etmeliyim. tuhaf
bir yeni dünya. (bütün dostlarım daha iyi
göründüğümü söylüyorlar. "çok iyi görünüyorsun
moruk, bir ara öleceğinden endişe
etmiştik..."")

-4.500 karanlık gece, kodesler,
hastaneler...

ve o gece
kamışa iş düşer, aşka iş
düşer, ve harikuladedir, uzun
ve gerçek,
kolay şeylerden söz edilir sonra;
başlarımız açık pencerenin
önünde birbirimizin kollarında uyuyoruz
ay içeri bakarken.

dondurmacılar iyi hissettiriyor bana kendimi,
tepeden tırnağa.

Alman barı

son koşuyu açık ara kaybetmişim,
biri ceketimi çalmıştı,
grip yoldaydı, hissediyordum,
ve lastiklerim
kabaktı. bira içmek için
bir Alman barına
girdim, ama garson kız kriz
geçiriyordu; hayal kırıklığı, elem,
yüreği boğulmuş.
kadınlar bir anda allak bullak
olurlar, biliyor musunuz? bahşiş
bırakıp dışarı çıktım.

kimse kazanmaz.
Sezar'a sorun.

paspas

yeni bir daire tuttu,
kanepeye uzanmış
sigara içiyorum
o daracık kotuyla eğilmiş
yerleri silerken,
o iri ve harikulade kıcı seyrediyorum,
saçları yere dökülecek neredeyse.
birkaç kez girdim o bedene,
yeterli değil, elbette.
ama yeterince talihli sayıyorum kendimi.

sadece bana ait olmasını istemiyorum artık,
payıma razıyım,
hem böylesi çok daha kolay:
tamahkârlığın lüzumu yok.

başkaları da olsun hayatında,
o zaman yürekte kimin daha iyi
olduğunu anlar.
yoksa kendini gereksiz yere
kapana kısılmış hissedecek.

ama ne gösteri sergilediği:
o kotun darlığı,
bir kadının kıcı kadar sihirli bir şey yoktur
(başka bir yeri söz konusu değilse).

ölmek istemiyorum henüz,
bu yüzden başka tarafa bakıyorum arada sırada,
perdeye ya da komodine.

sonra ona bakıyorum yine,
her yeri
yerinde hâlâ.

yumuşak sesler geliyor dışarıdan,
mutluyum.

3
boncuklar sallanır
bulutlar örter

dünyanın sıradan kafesi

yeni dünyalar parlıyor tozun arasında,
beynimin varoşlarından çıkıp
sivrisinek fikirleri
boğmaya çalışıyorlar.

çok zor,
sıradan bir kafede
salata yemek
kadar;
çok zor
sanat
yaratmak
burada.

etrafına bak. çalışmak için gerekli parçalar
eksik. yaratılmalı ya da
bulunmalı.
eleştirmenler cömert olmalı,
oysa nadiren cömerttir
eleştirmenler.
suyu ateşle söndürmek
kolay sanıyorlar.

ama bize ne yaparlarsa yapsınlar
boşa gitmez çabalarımız:
eleştirmenler,
yitirilmiş kadınlar,
yitirilmiş işler,
hepsinin allah belasını versin.
bu sıradan kafe, bu sıradan dünya

kadar bile ilginç değiller,
daha iyi bir yer olmalı, biliyoruz,
daha rahat bir yer,
ama yok;
bu da bizim sırrımız,
çok şey
değil,
ama yeterli.

sıradan ateşi seçtik biz

sanat yaratmak
sonsuz dek
yalnız olmak
demektir.

tıraş olmak üzerine

mucizevi
yaşlanmak
savaşlar ve kadınlarla

yağmurlu geceler
incinmiş ayak parmakları
diş ağrıları
duvarlar
ev sahibeleri
kodes
hastaneler
kabuslar

sadece burnumun altını
elmacık kemiklerimin altını
ve çenemin altını tıraş ediyorum

gerisi kalır-
kıl ve erkek

mucizevi
yaşlanmak
savaşlar ve kadınlarla

fazlasıyla cesur bir boksör
olamayışımın da
önemi yok
her ne kadar
idealim olmuş olsa da

yüzümü tıraş eden ellerime
bakıyorum

ve burnum çok büyük
yanaklarım sarkmış
dişlerim kendimin (yarısı eksiktir
herhalde)

ve hayaletlerin, ruhların, bulutların,
kanın, ağlamanın, iskeletlerin ve
daha birçok şeyin farkındayım

bu akşam sıcak ve
sessiz tıraş olurken

ve bazen sırt üstü yatmış
uyumak üzereyken
evet
çok
güzeldi
her şey diye geçiririm içimden
yüzüm

yukarda

ellerim iki yanımda

süzülmek

yılların arasından

mucizevi
yaşlanmak
savaşlar ve kadınlarla

ve bunu öldürmemek
üzerinde
fazla
düşünerek

daha ziyade
her şey olacağına varır yaklaşımı

sakal tıraşı olmak
kendini bir filmde
görmek gibi

sabun çanağına bir
yumuşaklık siner, fırçaya ve
aynaya da öyle

mucizevi
yaşlanıp sakal tıraşı
olmak

bütün o acılı yılların
önemi yok sanki
artık

ve yaşlı bir yüzü tıraş etmek
duru ve müşfik düşünmeyi gerektirir
aynanın üstündeki
ışık gibi

bir uçak sesi
duyuyorum

bir başına
yükseklerde uçan bir
adam

tavandan gelip
giderek uzaklaşan sesin
sebebi

mahallenin bir yerinde
havlayan köpeği dinliyor ve
jileti durulayıp
duvardaki aynanın arkasına
yerleştiriyorum.

okul günleri

yataktayım.
sabah,
dinliyorum:
çorapların nerde?
lütfen giyin!
giyinmen neden bu kadar uzun
sürüyor?
fırça nerde?
pekala, bir saç bandı
veririm sana!
saat kaç?
saat nerde?
saati nereye koydun?
giyinmedin mi hâlâ?
fırça nerde?
sandviçin nerde?
sana bir sandviç hazırlayım.
bal ve fıstık ezmesi.
bir de portakal.
işte.
fırça nerde?
neyse, tarağı kullanırız.
pekala, bağır. fırçayı sen kaybettin!
tamam, daha iyi değil mi böyle?
palton nerde?
git paltonu bul.
buralarda bir yerde olmalı palton!
ne yapıyorsun?
neyle oynuyorsun?
döktün işte!

kapıyı açtıklarını,
aşağı indiklerini
ve arabaya bindiklerini duyuyorum.
sonra araba çalışıyor ve tepeden
aşağı inip
yuvanın yolunu tutuyorlar.

ne borçlu kal ne de alacaklı

her gün hipodromdayım,
o da öyle.
sinema sektöründe çalışırdı
eskiden.
onu tanıyorum çünkü
onu tanıyan birini tanıyorum.
nasıldır bilirsiniz:
aslında tanımıyorum onu.
neyse, her gün
görüyoruz birbirimizi.
adımı seslenir,
soyadımı.
ben de karşılık
veririm.
arada sırada birkaç laf ederiz,
ama o kadar.

geçen gün
para elimde
gişeden döndüm,
atı bulmuştum, 11.80 veren
ata 20 ganyan (yüz on sekiz
dolar)
o da
orada
duruyordu.

"nasılsın?" diye
sordu.

"atı buldum,"
dedim.

"benim talihim çok
kötü gidiyor," dedi,
"günde 1500-2000 dolar
kaybediyorum."

"neden evine
gitmiyorsun?" diye sordum.
"dinlen biraz."

elini uzatıp
avucunu açtı.
bir çeyreklik
vardı elinde.

"oynamaya yetecek kadar
param yok. bana ödünç
verir misin? kaç para
olduğu önemli değil?"

6. koşuyorduk.

tereddüt ettim,
sonra bir yirmilik
verdim.

"teşekkür ederim, yarın
görüşürüz."

ve
gitti.

6. koşudan sonra onu
başı öne eğik
ağır adımlarla
tek başına yürürken
gördüm.

ben gidip yerime
oturdum.
o gün bir daha görmedim
onu.

ne de ertesi gün.
ya da
ertesi gün.
ya da
ertesi hafta.

belki sinema sektöründe
çalışıyordur yine.
çoğu insandan daha
iyi biri,
neredeyse hoşlanıyorum
ondan.

ya da hipodroma geliyor,
ama saklanıyor.

insanı utandıran bir durum.
20 dolara o kadar da
ihtiyacım yok.
atlar iyi koşuyorlar
son zamanlarda.
şimdi de ona rastlayacağımdan
korkuyorum.
borçlu olan benim
sanki.

Shakspeare haklıymış.

bazen park saatine para atmak bile güzel bir duygudur

değerli el bombaları kafatasımın içinde,
kendime duyduğum nefreti beslemektense gül yetiştiririm,
ama bazen gerçekten bir haller oluyor bana,
karavan evler ve Santa Barbara'nın hemen güneyinde
devasa bir volkan krakerinin içine kayan fahişeler
görüyorum.

bana kendimi asıl iyi hissettiren
aklı gerçekten başında insanlar galiba: tertemiz üniformasıyla
bana ceza kestikten sonra motosikletine atlayıp
apış arası hiç kaşınmamış biri gibi uzaklaşan polis mesela.
ya da ağzına büyük gelen takma dişleriyle sabahın sekizinde
kapımı çalıp piranha gibi gülümseyerek odayı aydınlatan
Güney Kaliforniya Gaz Şirketi'nin adamı.

evet, gerçek mucizeler ne yaptıklarını çok iyi bilen
bu binlerce küçük insan.

eskiden yüksek yerlerde arardım
esini,
ama ne kadar yükselirsen
ayakta duracak o kadar az yer olduğunu
keşfedersin.

deneyin bir gün. sokakta arabanızı sürüyorsunuz ve hidrolik
krikoya yapışmış bir adam görüyorsunuz,
ter akıyor çıplak göbeğinden,
bütün bedeni titreyip sarsılıyor,

ama mutlak gerçeğe tutunur gibi
yapışmış o krikonun sapına,
gülümsersiniz, vitesi ikiye takıp içinizden, ben de
devam edebilirim, diye geçirip
bir elinizle bir sigara yakarken, diğeriyle
radyoyu açar, bırakırsınız aksın
güzelim yaşam öylesine.

Mahler

telefon çalar ve biri,
"hey," der, "Mahler hakkında
bir film yapmışlar. mutlaka
görmelisin. o da kafayı yemiş
senin gibi."

yine telefon çalar. başka
biri bu sefer: "şu Mahler filmini
mutlaka görmelisin. ne zaman
sarhoş olsan Mahler diye
tutturursun."

doğru: Mahler'in müziğindeki bütün
arayışlara rağmen tutkusunu
yitirmemesi hoşuma
gidiyor.

sokakta yürürken
deprem gibi görünürdü
her halde.
kumarbazdı ve riske
girdi.

ama gidecek olsam
aptal gibi hissederim kendimi
sinema salonunda.
kendi filmlerimi çekerim
ben.

Alman'ın en makbulüyüm:
muhteşem bir Yahudi'nin
müziğine aşık.

memleketlim

hipodromda
biri sesleniyor arkamdan,
"Hank..."
dönüyor ve genç
bir Alman buluyorum karşımda,
34 yaşında belki,
sakal tıraşına ihtiyacı var, nefesi
bira kokuyor.
"rahatsız edilmekten hoşlanmadığını
biliyorum... ama yanımda bir
kitap var..."

"pekala, evlat, önce bir yer bulmam
gerek..."

kitabı alıp
çöp bidonunun üstüne
koyuyor, adını soruyor,
imzalayıp kitabı iade ediyorum.

"titriyorum," diyor.

"sakin ol," diyorum.

"bir at bahışçisiyim ben, hepsi bu."

"günlerden beridir seni
arıyorum..."

"evlat," diyorum, "beni dinle,
seninle bira içip sohbet

edemem. ayrılmak
zorundayım.

"tabii, anlıyorum,"
diyor.

güzel.
o gün bir daha görmedim
onu.

ertesi gün tribünde
bir başıma oturuyorum.
biri sesleniyor arkamdan.
"selam, Hank," diyor.

karşılık vermiyorum.

"bu koşuyu hangi at
alır sence?" diye soruyor.
"o kadar deneyimin var,
favori at hangisi?"

dönüyorum.
bir gün önceki
arkadaşım.
başka bir kitap var
kucağında.
tanıdım kitabı.
Avrupa Seyahatimi anlattığım
bol fotoğraflı kitap.

gırtlğına sarılıp
sarstım onu biraz,
sonra kitabı aldım, pantolonunu ve
şortunu indirip kitabı
kıcına soktum,
sonra onu başımın üzerine
kaldırıp
parmaklıkların yanına
taşıdım ve
piste fırlattım,
yarış sonrası zafer turu
atan 6 numaralı at
sırtına bastı,
gözleri yuvalarından fırlayıp
Andernach' arayışıyla
yuvarlanırken
bir içki içmek için
barın yolunu tuttum.

bilgisayar kursu

bilgisayar kursundayız,
üç saatlik iki dersin ilki.
Yeni Çağ'a
kerizleniyorum.
karım da katılıyor kursa.
üç kişi daha var.
bilgisayar sihirbazı oğlan
bizi masalarımıza oturtuyor.
hepimizi bilgisayarlarımızın başına
geçip
farelerimizi tıklatıyoruz.
geri kalma endişesi
içinde,
aptal konumuna düşme endişesi
içinde,
keşfedilme
endişesi içinde.
umutsuzluk hakim odaya,
ayrıca, para ödedik
bunun için.

"ne!" diyor asabi
sarışın kadın,
"nasıl not tutabilirim ki? çok
hızlı gidiyorsunuz!"

"notlarınızı zihninizde
tutun," diyor
bilgisayar sihirbazı
gülümseyerek.

gece sarıyor bizi
çalışırken.

bir ara ayağa fırlayıp,
"siktir! yeter! daha
fazla katlanamayacağım!" diye
bağırarak geliyor içimden.

ama her şeyin aslında çok kolay
olduğunu, bütün meselenin
rutini kapmaktan ibaret olduğunu bildiğim
için yapmıyorum.

bir saat da uzuyor
ders.
molalardan birinde
herkes eski televizyon
programlarından konuşmaya
başlayınca kafam
bozuluyor, ama çok sürmüyor
allahtan.

daha sonra, arabada,
"ee? bir şeyler öğrenebildin mi,
bari?" diye
soruyor karım.
"tanrım, bilmiyorum," diye
yanıtlıyorum.

"karnın aç mı?" diye soruyor
sonra.
"evet," diyorum, "dışarda
yiyelim."

Çin lokantasına doğru sürüyorum,
trafik yoğun,
bilgisayar hakkında çok şey bilen
ya da yakında çok şey bilecek
ve kendileri
bilgisayara dönüşmüş
insanlar var
etrafımızda.

denetim masası.
dosya ara.
tümünü seç.
farklı kaydet.
gizli dosyaları göster.
resimleri gizle.
yapıştır.

nasıl tutacaksınız
bizi
çiftlikte

mönüde
yoksa.

imaj

karşımdaki koltukta oturuyor.
"sağlıklı görünüyorsun," diyor, neredeyse
hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

"birayı bıraktım, gecede 3 şişe
Alman şarabı içiyorum sadece," diyorum
ona.

"okuyucularına da söyleyecek misin
ıslah olduğunu?" diye soruyor. buzdolabına
gidip kapısını açıyor. "bütün bu vitaminler!"
"thiamine-hcl," diyorum, "b-2, choline, b-6, folik
asit, zink, b-12, niacin, kalsiyum magnez, papa... ve gecede
üç şişe Alman şarabı."

"lavabonun üzerindeki kavanozda ne var?"

"şifalı bitkiler," diyorum, "fesleğen, ısırgan otu, kuşburnu
adaçayı, ıhlamur ve
sadece
maden suyu içiyorum, maden suyu ve 3 şişe
Alman
şarabı."

"okurlarına anlatacak mısın
bütün bunları?" diye
soruyor yine.

"anlatsam mı?" diye soruyorum.
"dört bacaklı hiçbir şeyi yemediğimi
onlara anlatsam mı?"

"ben de bunu söylüyorum," diyor. "herkes
kabadayı sanıyor seni!"

"yok ya?" diyorum.

"imajın ne olacak?" diye soruyor. "insanlar
bu biçimde yaşamayı sana yakıştırmayabilirler."

"biliyorum," diyorum, "bira göbeğimi erittim. 16 kilo verdim
ve 44 bedenden 38 bedene
indim."

"demek istediğim şu," diye devam ediyor, "hepimiz
seni umursamaz bir cesaretle ölümün
üstüne yürüyen bir adam olarak biliyoruz, Don Kışot
ve değirmenleri misali..."

"kimseye söylemeyiz o zaman," diyorum, "böylece
imajımı korur
ya da çöküşü geciktirebiliriz."

"yarın Tanrı'yı da keşfedersin sen," diyor.

"tanrım," diyorum, "hep şu 3 şişe Alman şarabı yüzünden."

"beni hayal kırıklığına uğrattın," diyor.

"hâlâ düzüşüyorum," diye karşılık veriyorum, "hâlâ hipodroma ve boks maçlarına gidiyorum, kızımı ve birlikte olduğum kız arkadaşımı seviyorum, o kadar da değişmedim."

"pekala," diyor, "aramızda kalsın. beni evime bırakabilir misin? arabam tamirde."

"olur," diyorum. "hâlâ araba da kullanıyorum."

kapıyı kilitliyorum, sokağa çıkıp arabama doğru yürüyoruz.

buhran

çok fazla
çok az
ya da çok geç

çok şişman
çok zayıf
ya da çok kötü

kahkaha
ya da gözyaşı
ya da kusursuz
kayıtsızlık

nefret edenler
sevenler

ellerindeki şarap şişelerini sallayarak
önlerine çıkanları süngüleyip
kadınların ırzına geçen ordular

ya da ucuz bir pansiyon odasında
Marilyn Monroe'nun fotoğrafıyla yaşayan bir ihtiyar

o denli büyük ki dünyadaki yalnızlık
onu saatin kollarının ağır hareketlerinde
bile görebilirsiniz.

o denli büyük ki dünyadaki yalnızlık
onu Vegas'ta, Baltimore'da ya da Münih'te
yanıp sönen neon ışıklarında görebilirsiniz.

insanlar yorgun,
hayat tarafından cezalandırılmış,
ya sevgiyle ya da sevgisizlikle
sakatlanmış.

yeni hükümetlere ihtiyacımız yok
yeni devrimlere ihtiyacımız yok
yeni kadınlara ihtiyacımız yok
yeni yollara ihtiyacımız yok
şefkate ihtiyacımız var.

müşfik davranmıyoruz
birbirimize.
müşfik davranmıyoruz.

korkuyoruz.
nefretin gücü simgelediğini
sanıyoruz.
cezalandırmanın
sevgi olduğunu.

daha az sahte bir eğitim bize gereken
daha az kural
daha az polis
ve daha iyi öğretmenler.

bir odada
bir başına acı çeken
öpülmemiş
dokunulmamış
bir başına bitki sulayan
olsa da çalmayacak
bir telefonda yoksun
insanın dehşetini unutuyoruz.

müşfik davranmıyoruz birbirimize
müşfik davranmıyoruz birbirimize
müşfik davranmıyoruz birbirimize

boncuklar sallanır, bulutlar örter
köpekler gül bahçesine işer
bir çocuğun kafasını koparır canı
dondurma külahından bir ısınk alır gibi
okyanus bir gelip
bir giderken
anlamsız bir ayın esaretinde.

müşfik davranmıyor insanlar birbirlerine.

bir kart atarım size

adamin teki 845 dolara
Avrupa'ya uçup
bütün piyeslere ve
operalara gidebileceğimi
söylüyor.
uçakta dilediğimce içebilir
kültürlü insanlarla sohbet
edebilirmişim.
günde bir öğün bedava yemek
ve ilginç yerlere rehberli
turlar.
bir ski merkezine
bedava giriş ve
bize özel bir şoför bile
varmış.
ayrıca bedava harita
ve elle sarılmış
puro. iki hafta
sürüyormuş.

düzüş konusunda bir şey
söylemiyorlar
ama her gidenin
düzüleceği gibi bir izlenim
uyanıyor insanda.

kent merkezi

kimse kent merkezine gitmiyor artık,
Pershing Meydanı'ndaki ağaçları ve bitkileri
kesmişler,
çim kahverengi,
sokak vaizleri vasat,
Latin Amerika kökenliler İspanyal filmi seyretmek için
rengarenk kuyruklar oluşturmuş Broadway'de.
Clinton'un kafeteryasına gidiyorum,
orada hâlâ,
şelale de orada,
ve 1950'den kalma giysilerle
ilk kattaki birkaç masaya
oturmuş birkaç yaşlı, beyaz
ve şerefli yüz.

yemeğimi alıp yukarı,
üçüncü kata çıkıyorum –
oradaki masalar Latin Amerika
kökenlilerle dolu,
düşmanca olmaktan çok yorgun yüzleri,
fabrikadaki ağır mesaiden sonra dinleniyorlar,
bir zamanlar harikulade olan karıları
şimdi şişman ve memnun,
dışarı çıkıp ortalığı birbirine katmaya
can atıyor adamlar,
ama para başka şeyler için lazım;
giysi, araba lastiği, oyuncak, televizyon,
çocuklara ayakkabı, kira.

yemeğimi bitirip
ilk kata iniyor ve sokağa çıkıyorum,
yan tarafta bir oyun salonu var.
1940'lı yıllardan hatırlıyorum oyun salonlarını.
içeri giriyorum.
genç Latin Amerika kökenliler ve zencilerle dolu içerisi,
altı ile
on beş arasında yaşları,
makinelı tüfeklerle ateş ediyorlar,
langırt oynuyorlar
bangır bangır salsa müziği eşliğinde.
uzay gemileri kullanıyor,
dövüş oyunlarında güçlerini deniyorlar,
at ve otomobil yarıştıırıyorlar,
ama hiçbirı fal baktırmakla ilgilenmiyor.
duvara yaslanıp
onları seyrediyorum.

dışarı çıkıyorum yine.
Herald Examiner binasının
karşısına park ettiğim arabama
doğru yürüyor,
biniyor ve gazlıyorum.
günlerden Pazar. ve dedikleri
doğru: eski tüfekler
kent merkezine
hiç inmiyorlar artık.

mavi güvercin

13:30 sularında
arabamı yıkattım bugün.
yere doğru
tuhaf bir pike yaparak düşen
mavi bir güvercin gördüm,
yere çarptı,
kanatları sonuna kadar açılmış,
tek gözü aralık,
titredi yerde,
ölüyordu.
uzaklaşıp yıkayıcıların
camlarını sildiği
arabama doğru yürüdüm.
bir Camaro
tam gaz gelip
ezdi güvercini.
kırmızı bir lekeye dönüştürdü,
ve yıkayıcılardan
biri, "tanrım!" dedi.
ben daha iyi
ifade edemezdim.

adama bir çeyreklik bahşiş verip
Hollywood Bulvarı'nda batı istikametine
gazladım,
sonra
sağa,
Vermont'a saptım.

muharebe el kitabı

Celine'e Nazi dediler
Pound'a faşist
Hamsun'a hem Nazi hem de faşist.
Dostoyevski'yi idam mangasının
karşısına diktiler
Lorca'yı vurdular
Hemingway'e elektro şok uyguladılar
(beynini patlattığını biliyorsunuz)
Villon'u Paris'ten kovdular
Mayakovski rejime inancını yitirdi
ve sevgilisiyle tartıştıktan sonra
o da kendini vurdu.
Chatterton fare zehri içti
ve işe yaradı.
kimilerine göre Malcolm Lowry
sarhoşken kendi kusmuğunda
boğuldu.
Crane geminin güvertesinden atlayıp
ya pervaneye ya da köpekbalıklarına yem oldu.

Harry Crosby'nin güneşi karaydı.
Berryman köprüyü yeğledi.
Plath fırını yakmadı.

Seneca küvette bileklerini
kesti (en iyisidir:
sıcak suda).
Thomas ile Behan
ölümüne içtiler
ve listeyi uzatmak mümkün.

ve yazar olmak istiyorsunuz
öyle mi?

böyle bir savaş bu:
yaratmak öldürür,
çoğu delirir,
kimi yolu kaybeder,
devam edemez.
azdır yaşlılığı görenlerin sayısı.
azdır para kazananların sayısı.
kimi açlık çeker (Vallejo örneğin).
böyle bir savaş bu:
zaiyat büyük.

pekala, tamam,
yapın,
ama kör tarafınızdan
kum torbasını kafanıza yediğinizde
bana gelmeyin pişmanlığınızla.

şimdi küvette bir sigara
içecek
sonra da yatıp
uyuyacağım.

çok şükür ki

artık

küçük çekler için

gece kulüplerinde, üniversitelerde

ve kitapevlerinde

çalışmak zorunda

değilim.

Nebraska Üniversitesi'nin (Omaha)

İngilizce bölümünün birinci sınıf öğrencilerine

akşamdan kalmalığımla sabahın on birinde

sahnedeki masadan

neden yaptığımı

nasıl yaptığımı

ve onların da yapabilmek

için neler yapmaları gerektiğini

anlatmak zorunda

değilim.

İş adamlarıyla birlikte yaptığım

dönüş uçuşlarından şikayetçi değilim ama,

hepimiz içkileri duble götürür

kanatın arkasına bakmaktan kaçınır

rahatlamaya çalışır

sokaklarda olmadığımıza

(şimdilik)

yetenek sahibi olduğumuza

(şimdilik)

şükrederdik.

bir gün yine yapmak zorunda kalabilirim, ama
şimdi ait olduğum yerdeyim:
kendi Missisipi Nehri'min üzerinde uçuyorum,
kendi Büyük Kanyon'umun üzerinden geçiyorum,
rötar yok
emniyet kemeri yok
hostes yok
kayıp bagaj yok.

zamanında yetiştiller

kimi yazarları düşünmek hoşuma gidiyor: James Joyce, Hemingway, Ambrose Bierce, Faulkner, Sherwood Anderson, Jeffers, D.H. Lawrence, A.Huxley, John Fante, Gorki, Turgenev, Dostoyevski, Saroyan, Villon, hatta Sinclair Lewis, ve Hamsun, hatta T.S Eliot ve Auden, William Carlos Williams, Stephen Spender ve taşaklı Ezra Pound.

annemle babamın öğretmedikleri
o kadar çok şey öğrettiler ki bana, bir de
Hüzünlü Kahve'si ve Altın Göz'üyle -
Carson McCullers'ı düşünmeyi severim.
annemle babamın bilmedikleri o kadar çok
şey öğretti ki bana Carson.

basit ve kalın kütüphane ciltleriyle
kütüphane kitaplarını okumaya bayılırdım,
mavi, yeşil, kahverengi, turuncu,
öksürmüş ya da gülümsemiş ya da yüksek sesle
konuşmuşsan insana ciddiyetle bakan
yaşlı kütüphanecileri severdim (kadın ve erkek)
annemle babamı çok andırırsalar da
hiçbir benzerlik yoktu aslında.

bir zamanlar büyük zevkle okuduğum yazarları
okumuyorum artık,
onları düşünmek güzel ama,
bir de
Hart Crane ile Caresse Cosby'nin
1929 yılında Chantilly'de çekilmiş

fotoğraflarına tekrar bakmayı seviyorum,
ya da D.H. Lawrence ile Frieda'nın
1928 yılında Le Moulin'de güneşlenirken çekilmiş
fotoğrafına.

André Malraux'yu uçuş kıyafeti ve
göğsünde bir kediyle görmeyi seviyorum,
Artaud'nun akıl hastanesinde çekilmiş fotoğraflarını seviyor
Picasso'yu kumsalda, güçlü bacakları ve
kel kafasıyla seviyorum, bir de inek sağan
Lawrence ile Aldous var, 1963 Ağustos'u
Saltwood Castle, Kent.

seviyorum bu insanları düşünmeyi,
daha önce düşlerimde bile görmediğim
o kadar çok şey öğrettiler ki bana.
ve iyi öğrettiler,
çok iyi,
büyük açlık duyduğum o günlerde
varlığından haberdar bile olmadığım
armağanlara boğdular beni
fırsat yokluğunda
bana fırsat tanıyarak
kanıma işlemiş
o dostlar.

tuhaf

bazı geceler
bu gece olduğu gibi
insanın ensesinden tırmanıp
kafatasının tabanına yerleşiyor
ve kalıyor
orada
öylece.
ölüme bir peşrev
olsa gerek,
ısınma.
sonra bir filme dönüşüyor
insanın beyni:
Dostoyevski'yi görüyorum küçük bir odada,
bir bardak süt
içiyor.
uzun bir film değil:
bardağı masanın üstüne bırakıyor
ve film bitiyor.
sonra buradayım
yine.
hava temizleyici
mırıldanıyor arkamda.
çok fazla sigara içiyorum,
odayı mavi bir duman bulutu
kaplıyor sık sık,
karım bir hava temizleyicisi yerleştirdi odaya
bu yüzden.

gece kafatasımın tabanını terk etti
şimdi.
döner koltukta arkama
yaslanıyor
at biçimindeki
şişe açacağını alıyorum.
at biçiminde dünyayı tutuyorum
burada
sanki.

masanın üzerine bırakıyorum dünyayı,
bir ataç alıp
tımaklarımı temizlemeye
başlıyorum.

huzur içinde de beklenebilir
ölüm.

fasıla

dün akşam
19:30 sularında
Western Bulvarı'nda güney istikametine,
günbatımına doğru yürüyordum,
sokağın karşı yakasındaki
motelin ön tarafındaki odanın
ışıkları yanıyordu
ve genç bir adam gördüm pencerede,
iki yüz kilo vardı rahat,
bir doksan boyunda,
bir metre eninde,
ve uzanıp miskin bir tavırla
çıplak bir kadının yüzüne bir yumruk çaktı.
başka bir kadın ayağa fırladı
(bu seferki giyinikti)
onun da ensesine bir tane yerleştirdikten sonra
döndü ve çıplak olanın yüzüne bir
yumruk daha çaktı.
ne bağırış, ne de haykırış,
adam bu işlerden sıkılmış gibiydi.
sonra pencerenin önüne gelip
pencereyi açtı.
elinde kızarmış pilici andıran bir
şey vardı.
ağızına götürdü,
yarısını ısırdı
ve çiğnemeye başladı.
birkaç dakika çiğnedikten sonra
kemiklerini özenle pencereden
dışarı tükürdü

(kaldırıma düştüklerini
duyabiliyordum).

ey büyük allahım,
sen bizi koru!

sonra bana bakıp
gülümsedi
ben başımı öne eğip
hızla gecenin içine
topuklarken.

tanınmamak

o gece
alkol testinde 120 üfleyince
gitmek istediğim yere gidemedim.
kelepçeyi taktılar,
arabalarının arka koltuğuna yerleştim
ve 150 Kuzey Los Angeles Sokağı'ndaki
Parker Karakolu'nun ayyaş koğuşuna doğru
yola çıktık.

"mesleğin ne?"
diye sordu arabayı sürmeyen
polis.

"yazarım," diye cevap verdim.

"hiç de yazara benzemiyorsun
bana kalırsa," dedi
polis.

"oo, ünlü bir yazarım,"
dedim.

"adını hiç duymadım,"
dedi.

"ben de seninkini,"
diye karşılık verdim.

park ettiler, beni çıkarıp
karakola soktular.

"yazarlıkla filan ilgin
yok senin," dedi
polis yine.

içerde kelepçeyi
çıkardılar.
haklıydılar sanırım:
ünlü değildim
ve onlar bir yazarın nasıl
görünmesi gerektiği konusunda
kendilerinden pek emin değildiler.
ama ben polislerin
nasıl göründüklerini biliyordum.
bunlar polistiler,
ünlüydüler,
dünyanın her
yerinde aynı
görünürlerdi.

kalabalık ayyaş koğuşunda
her şey bildiğimiz gibiydi,
kapaksız bir tuvalet
ve bir jetonlu telefon, ikisi de
meşgul.

at yarışlarını bilirim.

Porterhouse'ın Swaps'ı geçtiği gün oradaydım,
hayli eski bir olay,
o günden beri de giderim.

tribünde duruyordum yine,
8. koşu başladığında
favori at 1/2 veriyordu
programda.

"banko" çocukların deyimiyle,
ama ayakkabılarının topukları aşınmıştı
çocukların.

herkes şefkatle Koca Kedi diye atıfta
bulunuyordu favori ata. Jaguar'dı aslında adı.
o koşuya katılan atların hepsini daha fazla
ağırlıkla
geçmişti daha önce, bu kez
bütün atlar aynı ağırlıkla koşuyorlardı.

Jaguar sabah programında 1/2 olarak yer almıştı,
şimdi adının yanında 1/5 yazıyordu tabelada.

koşu öncesinde start yerine doğru yürürken
alkışladılar Jaguar'ı.

1/8 veren ikinci favoriye iki dolar oynayıp
yarışın başlamasını bekledim.

1400 metre çim.

kapı açıldı ve bayır aşağı koşmaya başladılar,
Koca Kedi ön gruptaydı -3. ya da 4.-
son dönemeçten önceki düzlüğe gelindiğinde
iyi pozisyondaydı.

sonra geriye düşmeye başladı Koca Kedi.

ne yaptığını sanıyordu bu Pincay?

haykırışlar yükseldi kalabalıktan:

"kazanamayacak!"

"tanrım, kazanamayacak!"

sonra toparlanır gibi oldu Koca Kedi,
kırmızı ipekli bir o vardı,
hemen fark ediliyordu.

Pincay ne yaptığını biliyordu belki de:
favori ata binmiş favori
cokeydi.

işte o anda
Kodaman Bruce
(sabah programında 13/1)
ön grubu solladı
ve düzlüğün ortasına gelindiğinde
12 boy fark yaptı.

Koca Kedi'ye geçmiş olsun.

Kodaman Bruce
yarışı açık arayla kazanırken

Koca Kedi
nclk dl için
fotofinişe girdi.

tabelada Koca Kedi'ye oynanan toplam bahse baktım:
yarım milyon doların üzerindeydi.

Pincay hastalandı ve 9. koşudan
ekildi.

bir zamanlar en acımasız kamcılardan biri olarak bilinen
ve bütün atlarla yarışmış olan
Eddie Arcaro
şöyle demişti bir keresinde:
"banko diye bir şey yoktur."

(dünya tarihinin size söyleyeceği gibi-
ne kadar kolay görünürse
o kadar zorlaşır).

Koca Kedi kaybetti.

kimse alkışlamadı onu
ahırına doğru yürürken.

bu dünyada
1/5'le kaybetmeye
hakkın yok

şerefle değil
en azından.

daha önce kaç kez
kazanmış olursan ol,

Amerika'da
özellikle,

ya da Paris veya
İspanya'da,

ya da Münih veya
Japonya'da,

insanların
yaşadığı
hiçbir yerde.

delilik

bazen bir deliye rastlarsınız yolda.
ayaklarını özenle kaldırır yürürken.
kendi kış deliğinin gizemini
araştırır.

Betty Davis'i ve onun eski filmlerini düşünür
Amerikan doları
Alman markı karşısında çökerken.

esrarengiz ve yasaklanmış şeylere katlanılabilir
düşünceler getirmek güzel.
kendi mekanik ve statik algılarımızı
göz ardı etmeye gönüllü olacak kadar
aklımızı kaçırmış olsaydık
yarım fincan kahvenin,
örneğin, Büyük Kanyon'dan
daha çok giz barındırdığını bilirdik.

bazen delinin tekini görürsünüz yolda
yürürken.
sırtında bir kargayla geçer yanınızdan,
çalar saatleri ve onaylanmayı
umursamaksızın.

gelin görün ki, neredeyse herkes akıllı, bütün
yanıtlanamaz sorunların yanıtlarına vakıf herkes.
arabalarımızı park edebiliyoruz,
hindiye oyup doldurabiliyoruz,
her cılız nükteye gülebiliyoruz.

deliler ortada gülecek bir Şey yokken
gülerler.

dünyamızda
akıllılar sayıca çok fazla,
fazlasıyla itaatkar.
sıkıcı hayatlar yaşamak üzere eēitiliyoruz.
ne yaparsak yapalım-
d z Őmek, yemek, oynamak, konuşmak,
daēa tırmanmak, banyo yapmak ya da
Hindistan'a uçmak, fark etmiyor,
duygusuz ve
hüzün verici bir biçimde akıllıyız.

sokakta yürürken bir deli g rd ē n zde
ona saygılı olun,
ama kendi haline bırakın.
yolundan çekilin.
daha büyük talih yoktur hayatta,
hiçbir Şey daha m kemmел deēildir,
bırakın geçsin,
unutmayın ki İsa da delinin tekiydi.

uğurlar olsun bir tanem

her seferinde başka bir adamla
ziyarettime geliyor,
tanıştırılıyor ve
acıyorum adama karşımda
pantolonu, gömleği, ayakkabıları
ve çoraplarıyla otururken.
acıyorum çünkü sonunda onu da çiğneyip
tüküreceğini biliyorum,
beni tükürdüğü gibi.
erkeklerden nefret ediyor, ama onları
ağına düşürüp genç ve harikulade
vücuduyla işkence etmeye bayılıyor.

son geldiğinde
mutfığa girdi
peşimden
adamı tek başına oturma odasında bırakarak.
"özlüyorum seni," dedi, "gerçekten.
çok özlüyorum."

neyi özlediğini biliyordum. ağına
yakalanmış bir erkek özlüyordu.
elimdeki içkilerle yanından
süzülüp oturma odasına gittim.

konusurken bir yandan da
beni izliyordu gözleriyle.

onu kaybetmenin acısıyla
aklımı kaçırışıma tanık olmuştu
birçok kez.
şimdi biliyordu özgür olduğumu,
kurban celladından kaçtığında
hayat çekilmez olur
cellat için.

hissediyordu. "gidelim
buradan," dedi adama.

çıkıp sokağa doğru
yürüdüler.
paltosunu unuttuğunu fark ettim,
siyah
kukuletalıyı.

"hey!" diye bağırdım, "paltonu
unuttun!"

"oo, teşekkür ederim!" dedi,
paltoyu bir eliyle alıp
kapının arkasındaki
adamin göremeyeceği diğer eliyle
bana öfkeli bir biçimde
parmak göstererek.

kapıyı kapattım.
çok da kötü
geçmemişti,
fazla zamanımı almamışlardı,
taş çatlasa
on beş dakika.

son şiir kitabım üzerine yorumlar

her zamankinden de iyisin.

satılmış herif.

iğrençsin.

annem senden nefret ediyor.

İngilizce'nin en iyi yazarısın.

seni görmeye gelebilir miyim?

ben de senin gibi yazıyorum, ama daha iyi.

neden BMW kullanıyorsun?

neden daha çok şiir dinletisi sunmuyorsun?

hâlâ kaldırılabiliyor musun?

Allen Ginsberg'i tanıyor musun?

Henry Miller hakkında ne düşünüyorsun?

bir sonraki kitabımın önsözünü yazar mısın?

Celine'in bir fotoğrafını gönderiyorum.

büyükbabamın cep saatini gönderiyorum.

gönderdiğim ceket karım tarafından Bavyera tarzında örülmüştür.

Mickey Rourke ile sarhoş oldun mu?

19 yaşında bir genç kızım, gelip evini temizlerim.

insanlara Shakespeare'in sıkıcı olduğunu söyleyen

iğrenç orospu çocuğunun tekisin.

Norman Mailer hakkında ne düşünüyorsun?

Hemingway'den neden çalışıyorsun?

Tolstoy'la alıp veremediğin ne?

içerdeyim ve çıkınca seni görmeye geleceğim.

senin kış deliği emdiğini düşünüyorum.

lanet olası hayatımı kurtardın.

kadınlardan neden nefret ediyorsun?

seni seviyorum.

partilerde şiirlerini okuyorum.

bütün bunlar geldi mi başına gerçekten?
neden içiyorsun?
ilişkimizi yenilemek istiyorum.
seni hipodromda gördüm ama rahatsız etmedim.
her gece sabahlıyor musun gerçekten?
içme yarışında seni alt edebilirim.
Sherwood Anderson'dan çaldın.
Ezra'yla tanıştın mı?
yalnızım ve her gece seni düşünüyorum.
kimi kandırdığını sanıyorsun sen?
memelerim pek güzel değil ama bacaklarım müthiş.
siktir git, lan.
karım senden nefret ediyor.
ekteki şiir ve metinleri okuyup yorum yapar mısın lütfen?
bana yazdığın mektupları yayınlatacağım.
seni otuz birinci orospu çocuğu, kimseyi kandıramıyorsun.

bir şiir kadınına düzeltme:

*“bütün hayatın talihten ibaret olduğunu düşünüyorum
-iyi ve kötü.”*

–Diane Wakoski

herhangi bir topçunun sana söyleyebileceği gibi, Diane:
beysbol gibi oyunlarda talih bir olasılıktır sadece,
orada bile
bir şekilde her şey
dengelenir-
tek kalelik bir vuruş yuvarlamışsan
bir sonraki vuruşun
ikinci kalecinin eldivenine olabilir.

beysbol gibi oyunlardan farklı olarak
hayat gibi oyunlarda
iyi bir adam ölürken başka biri hayatta kalabilir
ama bunun talihle ilgisi yoktur,
zamanlamayla ilgisi vardır,
sopayı topa oturtmakla.
(ama sopayı topa oturtan da bunu
nadiren
sürdürebilir -genellikle bir süre sonra gevşeyip
başarısız olur).

kendini talihli sayıyorsan,
sayma,
çünkü ne edindiysen
bir şeyleri biraz farklı yaptığın
ya da başkalarından biraz daha fazla
sihir kattığın için edindin.

ama sihir kaybolduğunda ya da
azaldığında, ki genellikle
öyle olur, şiir dinletileri seyrekleşip
yayıncın bir sonraki kitabını sormaz
olduğunda, talihsiz mi sayacaksın
kendini?

marketlerde alış veriş arabalarını iten
öfkeli ve yalnız
yaşlı kadınlara bak-
bir zamanlar harikulade vücutlara sahip
olmaları talih değil,
o vücutları artık kaybetmiş olmaları
ya da hayatlarını daha sağlam bir
şeyin üzerine inşa etmemiş olmaları da.

ben doğal ölüm onları alana dek
herkesin hayatta kalmasından
yanayım. ama talihten daha fazlasına
ve şiirden daha
iyi bir kandırmacaya ihtiyaçları olacak,
örümceğin sineği kapmasının talihle ya da
sineğin
ağa takılmasının talihsizlikle
ilgisi yoktur.

bu biçimde devam edebilirim,
ama derdimi
anlattığımı hissediyorum,
bu gece insanlar
savaştan yorgun argın
eve dönüp bir şeyler yemek ve konuşmak için

masaya oturduklarında,
ve belki daha sonra
(çok yorgun değillerse)
sevişmek için yatağa girdiklerinde
bütün hayatın talihten -iyi ve kötü- ibaret
olduğunu söyleme onlara.

yapma ya da ölme meselesi olduğunu
biliyorlar.

Hitler, Ty Cobb, manav –
biliyorlardı ve biliyorlar.
kötü talih masalını küçük çocuklara
sakla. gerçeği öğrenmeleri
çok sürmeyecektir zaten.

Beethoven son senfonisini tamamen sağır yönetti

kulağını kesip
o paçavrayı başına sardıktan sonra
mısır saplarının arasında
işini bitirmeseydi
resimleri bu kadar
değerli olmazdı.

ve şu ötekinin şiirleri,
o kadar ünlenir miydi
19'unda Afrika'da altın
aramak için oyundan kaçıp
frengiden ölmeseydi?

ya şu yolda
İspanyol faşistleri tarafından
öldürülen?
bu sözcüklerini daha mı
anlamalı kıldı?

ya da şu ulusal kahramanı
alalım ele,
bütün o buzdağı senfonileri
dimdik yükselip
gökyüzünü ikiye yaran
büyük besteciyi,
mesleğinin doruğundayken
yaşlılığı kafasına taktı,
kafasını usturaya vurdu,

evine kapandı
ve kimseyle görüşmedi.

ne tuhaf bir davranış biçimi, dememiş miydi
biri?

sanatçının sanatı kadar dayanıklı
olması, istedikleri bu, imkansızı
istiyorlar: yaratanla yaratının
aynı olmasını. çağların
en pis numarası
bu.

kaldırımında ve güneşin altında

son zamanlarda sırtında kocaman bir çıkın taşıyan
yaşlı bir adam görüyorum mahallede.
bastonu var, sırtındaki koca çıkınla bir aşağı
bir yukarı dolanıp duruyor sokaklarda.

ha bire karşıma çıkıyor.

şu koca çıkından kurtulsa, bir şansı
olabilir, diye geçiriyorum içimden, fazla bir
şans değil belki, ama bir şans yine de.

ve zor bir mahalle seçmiş kendine –Batı Hollywood.
kuru bir kemik bile atmazlar insana
Batı Hollywood'ta.

kaybolmuş. sırtında o çıkınla.
kaldırımında ve güneşin altında.

allah aşkına, ihtiyar, diyorum içimden, kurtul
şu çıkından.

sonra arabamı sürüp kendi sorunlarıma
dalıyorum.

onu son gördüğümde yürümüyordu.
Kuzey Bronson'da sabahın on buçuğuydu
ve sıcaktı, çok sıcak, küçük bir kayanın
üzerine oturmuştu, iki büklüm,
çıkını sırtına bağlı.

yüzüne bakmak için yavaşladım.
daha önce birkaç kişinin yüzünde görmüştüm
o ifadeyi.

gaza basıp radyoyu
açtım.

biliyordum o ifadeyi.

bu onu son görüşümdü.

ne istiyorlar

beyninin içindeki o gözlerin
size geri baktığı zamanlar
vardır;
çok anidir hep.
bazen eve girip
yatağa uzandığında
olur-
seninle ilgisi olmayan
iki göz
sana geri bakar
beyninin içinden.
kalkıp
gitmelerini beklersin.

ya da bir çocuğa bağırdıktan veya
bir kadını tokatladıktan sonra-
mutfığa girersin
ve su içerken beliriverir gözler
beyninin arkasında.

ya da bazen gayet huzurlu
bir park bankına
oturmuş gazeteni okurken-
gözler
yine.
kalkıp
uzaklaşırsın.

ya da telefon çalar ve ahizeyi
kaldırırsın,
gözler gelir yine-
"evet, elbette, hayır, bir
şey yapmıyorum. evet, evet,
çok iyiyim."
kapatır, banyoya gidip
yüzüne su serpersin.

körlere ya da onları
almaya gönüllü herhangi birine
seve seve veririm
onları.

ay, ay, geliyorlar
yine.

anlamıyorum.
ne
istiyorlar?

bütün gözde parçaları duyuyorum

mahallenin bir yerinde
bir tip var
pazar sabahları
pazartesi sabahları
herhangi bir sabah
on buçukta
arabasını yıkayıp cilalarken
radyonun sesini
SONUNA kadar açıyor ki
bütün mahalle
onun dinlediği müziği
dinlemek zorunda
kalsın,
ama ziyan yok,
onun sıkılmasını istemeyiz
elbette:
saatlerini alacak
arabasını yıkayıp cilalamak.

bir ayyaşı ya da
dilenciyi
çevreye rahatsızlık
vermekten tutuklarlar,
ama bu delikanlı
saygın bir yurttaş
ve uygarlığımız
saygın yurttaşlar üzerine
kurulmuştur,
müziğimiz de onlar için
bestelenir.

onu öldürsem
Amerika’da hiçbir mahkeme
cesaretimi bağışlamaz.

bu arada
hortumu ve
köpüklü su dolu kovasıyla
dolanıp duruyor
arabasının etrafında.

o emniyette,
korkusuz,
şu cıvıldaayan
alakarga kadar
yakışıklı neredeyse,
ve 4 kadın aşık
ona ve hepsini hak ediyor
ve hepsine sahip olur
umarım.

o orospu çocuğuna
acının ne olduğunu öğretmenin
başka yolu
yok.

bir ben miyim bu cehennem azabını çeken?

45 dakikamı aldı gözlüklerimi bulmak,
ve bana bugün postalanmış kredi kartımı kaybettim,
sonra şu makinenin başına oturdum ve
çalışmadı,
15 dakika da sorunu gidermek
aldı.

evet, sürekli bir şeyler kaybediyorum
ve hata bende,
çöplükten farkı yok şu oturduğum
odanın-
sayfalar, şarap şişesi mantarları, seloteyp,
dergiler, mektuplar, faturalar, eski
kol saatleri ve birbirlerinin
üzerine yığılmış çeşitli
eşyalar:
boya tüpleri, kürdanlar, çakmayan
çakmaklar, kurutma kağıtları, tükenmezler,
kartvizitler, ampul kutuları, kırmızı
bir oyuncak şeytan, topraklı bir
priz, kibrit kutuları, lens temizleme
bezi, yirmi beş sentlik pullar (şu anda
29 sente satılıyorlar ve
yükseliştiler),
şişe açacakları, yara bantları, of, daha
neler neler.

sanırım içlerinde en kasvet verici olan
yalnız insanların gönderdiği mektuplar
(hey, bakın, yan yana duran iki

cep tarağı var şurada)
bir de telefon ve
mesajları kaydeden
telesekreter;
bir sürü yalnız insan, bir sürü
hayal kırıklığına uğramış insan,
bir sürü beni görmeye gelmek isteyen
insan, konuşmak
istiyorlar...
nereden buluyorlar konuşacak ZAMAN'ı?
en basit şeyleri yapmak için gerekli
zamanı bulamıyorum
ben.

cüzdanımda bir kağıt parçası var:
**YARALANMA VEYA ÖLÜM HALİNDE
LÜTFEN ŞU NUMARALARI ARAYIN...**

3 yıldan beridir bu kağıt parçasını
cüzdanımdan çıkarıp yenilemeyi düşünüyorum,
çünkü biri hariç o kağıda kayıtlı bütün
telefon numaraları değişti,
ama bir türlü sıra gelmiyor işte.
ayrıca, stepneme biraz hava basmam
gerektiğini biliyorum.
ama ne zaman?

ne zaman basacağım havayı?
dişlerimi ne zaman temizleteceğim?
ayak tınaklarımı ne zaman keseceğim?
saçımı ne zaman kestireceğim?
ihmal edilmiş o kadar
çok şey var ki
maliye pusuda beklerken...

yine de buraya gelip
kanepeme yerleşiyorlar
ve yapacak HİÇBİR işleri
yok sanki,
konuşup duruyorlar,
vır, vır, vır, hiçbir şeye dair
gevezelikler.
ya da OYUN oynamak veya televizyondaki
iğrençlikleri izlemek istiyorlar
(bir yıldır ayakkabılarımı boyamayı
bekliyorum)
ya da çapraz bulmaca çözüp
fıkra anlatıyorlar.

kapı her çalındığında
ölümcül bir ürperti tırmanıyor
belimden yukarı:
onlardan biridir gelen,
mutlaka onlardan biridir,
ve içeri girip kanepeme yerleştiklerinde
gerçekten cehennemdeyim.

onları uzak tutmak için
elimden geleni yapıyorum
ama bir bahane
bulup sızıyorlar bir şekilde.
ve farkındalar,
farkındalar,
sonra da başlıyorlar...

hayatım, o andan itibaren,
gitmelerini bekleme sürecine
indirgeniyor,
onların ki de
mümkün olduğunca kalma
sürecine.

duygularını incitmemeye de özen
göstermek gerekiyor,
çünkü izah etsen
anlamazlar!

puro yakmak üzerine

ne merhamet dileniriz ne de
mucize;
(ama budalalığımızı ve kayıplarımızı
gözden geçirirken daha az sinek olsa keşke!)

bir puro yakıyorum, arkama yaslanıp
ölü dostları, ölü günleri, ölü aşkları
anımsıyorum;
o kadar çok şey ıskaladı ki çoğumuzu,
gençleri özellikle, çünkü onlar
başlangıcı kaybetmişler
ve devam etmek zorundalar;
ama tuhaf değil mi, şu
anda tek düşünebildiğim
salatalıklar, portakallar, hurdalıklar,
eski Lincoln Heights cezaevi ve bizi
neredeyse uçurum kenarına getiren aşklar.
yüz hatları silinmiş,
aşk yatakları unutulmuş.

zihin müşfiktir: sadece önemli
şeyleri hatırlar:
salatalıklar
portakallar
hurdalıklar
cezaevleri.

bir sinek öldürdüm,
o minik hayat parçası
ölü şimdi ölü aşk misali.

cezaevinin o kocaman koğuşunda
yüzden fazla mahkum olurdu,
birçok kez yattım o
koğuşta.
yerde uyurdun,
işemeye gidenler yüzüne basardı.
sigara sıkıntısı hep vardı.
gecenin bir saatinde adlar okunurdu
(kefaletle salınan birkaç talihli),
ama seninki asla.

ne merhamet dilendik ne de
mucize,
şimdi de
dilenmiyoruz;
ödedik bedelini tuttuğumuz yolun, gülün
isterseniz, yürünecek tek yoldu o.

ve aşk iki kez geldiğinde
ve iki kez yalan söylediğinde
bir daha asla sevmemeye karar verdik,
böylesi adılaneydi,
bize ve aşkın kendisine.

ne merhamet dileniriz ne de
mucize;
yaşayacağız,
öleceğiz, sinek
öldüreceğiz, boks maçlarına
ve hipodroma gideceğiz, hayatımızı
sırf talih ve yetenekle sürdüreceğiz,
yalnızlığı ezberleyecek kadar.

yalnız uyuyamıyorsan
uykunda ağzından çıkan sözcüklere
dikkat et
ve
ne merhamet dilen ne de
mucize;
ve unutma:
zaman harcamak içindir,
aşk başarısızlığa mahkum
ölüm ise yararsızdır.

şöyle arkana yaslanıp gömülmek

güneş rengi bir koltuğa mesela
yumuşak bir piyano müziği dinleyerek,
gökyüzündeki uçaklar
savaşta değil.
son içkinin ilk içki kadar
iyi olduğu ve
kendine verdiği söz tuttuğunun
farkına vardığın bir yerde.
yeter de artar.
sonuncusu: sözü tutmakla ilgili olan:
o kadar da iyi sayılmayan ve
bir elin parmaklarını geçmeyen dostlarının
ölmüş ve yerleri doldurulamaz
oluşu.
kadınlara gelince, yeterince erken yaşta
onlar hakkında yeterince bilgi sahibi değildin
ve yeterince bilgi sahibi olduğunda
artık çok geçti.
ve kendimi biraz daha tahlil etmeye izin varsa: iyice
bileylenmiş olmak güzel,
geç varıp genel olarak
yeteneğini sürdürebilmek güzel.
bunların dışında söyleyecek pek bir şey yok
pişmanlık duymadan gidebileceğinden
başka.
o zamana kadar, biraz daha eğlence,
biraz daha dayanıklılık,
arkana yaslanıp
gömülürken.

it dalaşı 1990

hızlı şeritte tamponuma yapışıyor.
yüzünü görüyorum dikiz aynasında, gözleri
mavi, ağzındaki sönmüş puroyu
pompalıyor. yan şeride çekiyorum. beni
sollayıp yavaşlıyor. bundan hoşnut
kalmıyorum.

hızlı şeride kırıp tamponuna
yapışıyorum. bir ekip gibiyiz
Campton'dan geçerken. radyoyu açıp bir puro
yakıyorum. 10 kilometre artırıyor
hızını, ben de artırıyorum. bir ekip gibiyiz
Inglewood'dan geçerken.

yan şeride kırıyor, onu solluyorum.
sonra yavaşlıyorum. dikiz aynasına bakıyorum,
tamponumda yine. Century Bulvarı sapağını
kaçırmama ramak kalıyor onun yüzünden.
sinyal verip üç şeridi roket gibi çapraz
katediyor, yanıcı madde taşıyan bir tankerin
önünü kesiyorum.

camgöz çıkıyor tankerin arkasından ve sapağa iki
ayrı şeritten dalıp trafik ışıklarına doğru
sürüyoruz. yan yana duruyoruz, birbirimize
bakmadan.

ben boş bir okul minibüsünün arkasında bekliyorum,
o bir Mercedes'in arkasında rölantide.
yeşil yanıyor ve fırlıyor. iç şeride kırıp kışına
yapışıyorum. sonra park şeridinin açık olduğunu
görüyorum, onu ve Mercedes'i sağlıyorum,
radyonun sesini açıyorum ve son anda yeşili
yakalıyorum, Mercedes ve camgöz sarıda geçiyorlar.

direksiyonu son anda kırıp sağ tarafa park etmiş
meyve kamyonuna teğet geçiyorum, önlerindiyim
yine.

üç araba gazlıyoruz şimdi, 1-2-3, polis yok
görünürde. Uçuyoruz 1990 Kaliforniya Temmuz'unda.
beceri isteyen bir kayıtsızlıkla sürüyoruz.
mükemmel bir düzen içinde ilerliyoruz.

bir ekibiz

Los Angeles havalimanına yaklaşırken

1-2-3

2-3-1

3-2-1.

acırdım Henry Miller'e

yaşlanıp yazmayı bıraktığında, boyalarıyla
oynayıp UCLA gazetesine sekreter aranıyor
ilanları veriyordu.
uzak doğulu hatunlardan hoşlanırdı Henry,
genç kızlardan,
gelip ufak tefek işlerini
görürlerdi
ve aşık olurdu onlara,
cinsellik olmasa da.
mektup yazardı onlara, aşk mektuplarından
başka bir şey yazmıyordu artık.
hatunların gururu okşanır,
onunla oynamaya
devam ederlerdi.
etrafında genç kızlar görmekten hoşlanıyordu.
bu şekilde ölümü bir süre için
geciktirdiğini düşünüyordu belki de,
ya da ölüm düşüncesinden uzaklaşmasını
sağlıyordu
ya da sadece abazandı
ihtiyar keçi.

bir keresinde ziyaretime gelen
bir hatun şöyle demişti:
"ölümünden önce Henry Miller'i düzmek
istiyordum ama artık çok geç, bu
yüzden sana geldim."
"havanı alırsın güzelim," dedim ona.

Henry Miller'in son yıllarındaki görünümünü
seviyordum, bilge bir Buda'yı andırıyordu,
bilge bir Buda gibi davrandığı söylenemezdi ama.
farklı bir biçimde gitmiş olmasını
dilerdim,
adını kullanarak
dilenmeden.

son güne dek yazmayı sürdürmesini
yeğlerdim,
ölümün yüzüne karşı.

ama o bu işi iyi kıvıramadığına
göre, başka biri kıvırır
belki.
kıvırabilecek yaşlı bir osuruk vardır
bir yerlerde
eminim.

beynini
hipodromda
harcamazsa.

kilitlenmiş

sabah,
sihir uçlarına dokunuyor,
çabucak
avcının görüş alanına
girmişiz gibi.
beden esner ve gerinir
ışıkta.
hac yolculuğu
başlamak
üzere.

banyoya yürürsün yumuşak ayaklarla
zehirleri boşaltmak için.
perdelerin gerisinde
onların dünyası.

eller, boyun ve yüz yıkanır,
kalan dişler fırçalanır
kalan günler için.

giyin.
o gömlek değil!
kasvet verici...
yeşil bir şeyler giy,
ya da sarı.
işte, bak,
gülümse.

ayakkabılar, lanet ayakkabılar.
nasıl da hüzne boğarlar insanı.
hiçbir şey gizleyemezsin
ayakkabılardan.
boş ver ayakkabıları,
aptal şortunu giy.
bol pantolonunu.

şimdi, ayakkabılar.

saçını unuttun.
saçını tara.
deliden farkın yok
saçın dağınıkken.
deli değilsin,
değil mi?

karın uyuyor.
talihlisin.
o da öyle.
gülümse.
deli değilsin,
değil mi?

aşığı iniyorsun.
hayvanlar seni bekliyor.
bitkiler sana bakıyor
akkarıncalar tahtayı kemirirken.
aşağıda karınca ordusu,
yukarda kirli hava.
bağırsakların, karnın,
yüreğin, beynin
filan
içerde.

aklın başında,
normalsin.
sağduyulu seçimler yapıyorsun.

ancak bir sınır var.
bir tuzak.
sensin o.
yakalanmış.

bir akkarınca olmak yeğ midir?
bir kaplan?
bir metronom?
parkta bir bank?
ya da Kansas City?

hayvanları besliyorum.
şimdilik, bu
yaptığım.
hayvanları besliyorum.
kolay.

harcanmış

sık sık birileri
hayatını boşa harcadığından
şikayet eder
ve birinin ona bunun öyle
olmadığını söylemesini
bekler.
bak, şunu şunu yaptın, sonra
şunu yaptın, az
değil.
öyle mi düşünüyorsun gerçekten?
elbette.

ama
haklıdır aslında,
harcamıştır.
cesaret gösterememiştir.
yaratıcılıktan yoksundur.
ona yapması öğretileni
yapmıştır.
ona yapması söylenileni
yapmıştır.
direnmemiştir, kendine ait
düşünceleri yoktur.
itilmiş, kakılmış
ve boyun eğmiştir.
korkakça davranmıştır.
kokuşmuştur hayatta.
hayatı kokuşturmuştur.

şimdi de başarısız olmadığının
söylenmesini bekliyor.
tanıyorsunuz onu.
o her yerde.
ruhsuz olan.
ölümden önce ölenler çetesinin bir üyesi.

müşfik mi davransak ona?
yalan mı söylesek?
duymak istediği sözcükleri mi söylesek?

cesur insanlar bugün kendini içinde
bulduğu durumun nedeni.

ve bana sorduğunda, duymak istemediği
şeyi söylerim.

siz onu benden uzak tutun
en iyisi, yoksa
ne kadar acımasız biri olduğumu söyleyecektir size.

size danışsınlar
en iyisi.
ben bulaşmak
istemiyorum.

Kutsal Misyon'da Pazar yemeği

güpegündüz bıçaklandı, elleri karnında
geldi sokağın karşı tarafından, kaldırımı
kızıla boyayarak.

kimse kuyruktaki yerinden feragat etmedi onun için.
Misyon'un kapısına vardı ve lobiye
yığıldı. "hey, ne yaptığını sanıyorsun
sen, orospu çocuğu," diye bağırdı görevli ona.
sonra ambulans çağırdı,
geldiklerinde adam ölmüştü ama.
sonra polisler gelip kaldırımdaki kan lekelerini
beyaz tebeşirle çevirdiler,
bol bol fotoğraf çektiler,
sonra Pazar yemeğini bekleyen adamlara
bir şey görüp görmediklerini,
duyup duymadıklarını sordular.
hepsi "hayır" dedi.

polisler üniformalarıyla bir aşığı bir yukarı gezinirken
diğerleri cesedi ambulansa taşıdılar.

daha sonra evsizler
sigara sarıp
olup biteni konuştular,
osurdular
ve ünlü insanlar gibi hissettiler kendilerini
güneşin tadını çıkararak
yemeklerini beklerken.

yalnız kal

her şeyin
tekrar tekrar
nasıl yanlış gittiğini düşününce
duvarları seyretmeye başlar,
içerde kalmaya can atarsınız,
çünkü hep aynı filmidir
sokaklar,
ve hep eski film kahramanlarının
sonu gibi olur
kahramanların sonu:
koca bir kış, sarkmış bir yüz
ve bir kertenkelenin beyni.

bilge bir adamın varını yoğunu
hayat boyu
hatta üç seferin ikisinde
sabaha kadar bile kalmayacağı kesin
iki gamzeli dize yatırmaktansa
3.000 metre yükseklikte
bir dağa tırmanıp
meyve ağacı yapraklarıyla beslenerek
beklemesinde şaşılacak bir şey yok.

zor iştir dağlara tırmanmak.
bu yüzden duvarlardır dostlarınız.
öğrenin duvarlarınızı.

Çocuklar bile
usanır
bize sokaklarda
sunulandan.

duvarlarınızı terk etmeyin.

en sadık sevgilinizdir onlar.

birkaç akıllı adamın yaptığını yapın.
yok başka yolu.

mirasa kondum

yaşlı komşum öldü
geçen hafta,
95 ya da 96 yaşındaydı,
emin değilim.
ama şimdi mahallenin en yaşlı
osuruğu benim.
sabah gazetesini almak için
eğildiğimde
kalp krizi geçiyor aklımdan,
ya da havuzumda
tek başıma yüzerken
tanrım,
diye geçiriyorum içimden,
gelip suyun üzerinde yüzüstü
bulacaklar beni,
kediler havuzun kenarında
beni yalayıp tırmalarken.
o kadar kötü değil ölmek,
ama buradan
ebediyete
o geçiş yok mu
elektrik düğmesini
kapar gibi.

mahallenin en yaşlı osuruğu
benim şimdi,
epeydir gözüm vardı bu mevkide,
ama yeni hamlelere
geldi sıra:
pantolon fermuarımı tamamen
kapatmayı unutmalıyım,
ayakkabı yerine terlik
giymeliyim,
gözlüklerimi boynuma
asmalıyım,
süper markette yüksek sesle
osurmalıyım,
iki farklı tek çorap
giymeliyim,
arabamla geri geri gelirken
çöp bidonuna toslamalıyım,
adınlarımı küçültmeli, küçük ve
titrek adımlarla yürümeliyim,
gözlerimi kısarak bakmalı,
başımı öne eğip, "ne? ne
dedin?" diye
sormalıyım.

hazırlanmalıyım,
saçımı ağartmalıyım,
sakal traşı olmayı
ihmal etmeliyim.
beni gördüğünde
kim olduğumu bilmeni
istiyorum:
mahallenin en yaşlı
osuruğuyum artık ben,
henüz bilmediğim tek
bir şey bile söyleyemezsin
bana.

büyüklerine saygılı ol,
evlat, yolumdan da
çekil!

bir gün daha

kasvetlisin, bir Şeyler yemek için
bir restorana giriyorsun.
masaya oturuyorsun.
garson k z sana gülümsüyor.
biraz t knaz. k  i fazla geniŐ.
Őefkat ve anlayıŐ dalgaları yayıyor.
onunla    ay yaşayan her erkek
gerçek  st rab n ne olduğunu öğrenir.
pekala, ona %15 bahŐ Ő bırakacaks n.
bir jambonlu sandvi le bir bira
sipariş ediyorsun.
karşı masada oturan adamın
gözleri soluk mavi,
başı bir filin baŐ n  and r yor.
hemen arkasındaki masada oturan
   adamın kafaları küçük,
boyunları uzun,
onlar da devekuşunu and r yorlar.
tarla ekimi üzerine konuŐuyorlar.
bu kasvetli halimle neden
geldim buraya, diye
geçiriyorsun içinden.
sonra garson sandviçini getirip
baŐ ka bir Şey isteyip istemediğini
soruyor.
hayır, diyorsun, bu kadar
yeter.
sonra arkada biri bir kahkaha atıyor.
kum ve kır k cam dolu
bir kahkaha.

sandviçini yemeye başlıyorsun.
o da bir şey.
ikincil, zor,
sağduyulu bir eylem,
14 yaşında bir yeniyetmeyi
ağlatmak
için bir pop parçası bestelemek gibi.
bir bira daha söylüyorsun.
tanrım, şu herife bak,
kolları dizlerine kadar iniyor neredeyse
ve ıslık çalıyor.
neyse, gitmenin zamanı.
hesabı iste.
bahşış bırak.
kasaya git. öde.
bir kürdan al.
kapıdan çık.
araban orada hâlâ.
kafaları ve boyunları
devekuşunu andıran o üç adam da
bir arabaya biniyorlar.
hepsinin ağzında kürdan var, şimdi
kadınlardan söz ediyorlar.
önce onlar çıkıyor yola.
hızlı gidiyorlar.
en büyük onlar, herhalde.
dayanılmaz sıcaklıkta bir gün.
birinci dereceden hava kirliliği alarmı verilmiş.
bütün kuşlar ve bitkiler ölü
ya da ölmekteler.

motoru çalıştırıyorsun.

tekir kedi

üzerinde kot patolonu, ayağında tenis ayakkabıları var,
akranı iki genç kızla birlikte
yürüyor.
arada sırada havaya
sıçrayıp
topuklarını birbirine çarpıyor.

genç bir taydan farkı yok,
ama nedense tekir bir kediyi
çağırıştırıyor bana daha çok.

kıçı yumuşak,
endişenin zerresi
yok içinde.

kızların arkasında havaya sıçrayıp
topuklarını birbirine çarpıyor.

sonra kızlardan birinin saçını çekiyor,
diğerinin ensesini
sıkıyor.

ikisini de düzmüş ve kendinden
çok memnun.
her şey o kadar kolay olmuş ki
onun için.

ah, diye geçiriyorum içimden,
küçük tekir kedim benim,
ne günler ne geceler
bekler seni.

o yumuşak kışın
sonun olacak.
ıstırabın dinmek bilmeyecek,
şimdi senin olan kızlar
yakında kurabiyesini ve sütünü
senin kadar kolay ve erken elde etmemiş başkalarına
ait olacaklar.

kızlar için bir alıştırmасыn sen,
başka erkeklere hazırlıyorlar kendilerini,
cangıldan gelme birine,
aslan kafesinden çıkmış birine,

gülümsüyorum
yürüyüşünü ve
topuklarını birbirine çarpışını
seyrederken.

tanrım, evlat, endişeleniyorum
senin için,
o ilk öğreneceğin geceyi düşündükçe.

güneşli bir gün şimdi.

zıpla
henüz vakit varken.

kumarbazlar

hipodromdaki şu gençler, ne işleri var
onların orada?

6-7'si koşuşturup duruyor, biletlerini
yırıp,

".mına koyayım! anasını .ikeyim!" diye
küfür ediyorlar,

dönüp duruyorlar ortalıkta, bakır
görünüyorlar, yine
oynayacaklar.

her koşudan sonra aynı şey:

".mına koyayım! anasını .ikeyim!"

son koşuda çekip gidiyorlar,
periler gibi zıplaya zıplaya iniyorlar basamakları,
ayaklarında spor ayakkabı, üzerlerinde daracık
tişörtler, dar pantolonlar.

6-7'sini biraraya getir

300 kilo çekmezler.

hiç kodese girmemişler, aileleriyle
yaşıyorlar: 8-5 çalışmak nedir
bilmiyorlar.

ne işleri var bunların
hipodromda?

4. koşuda atım düşüp
sol bacağını kırdığı için
vurmak zorunda kaldıkları
yetmezmiş gibi.

yani, iki paralık beyni olan herkes
hipodroma gelebilir, çoğu da gelir zaten, ama
".mına koyayım! .mını .ikeyim!" diye
bağırıp duran bu tıfillar.

ee, savaşta değiliz şu anda,
üniformayı geçiremiyoruz üstlerine,
ama yakındır, merak
etmeyin.

kalabalık

bayılıyorlar geceyi kafa kafaya verip gevezelik
ederek ziyan etmeye
ben şaraplarını tazelerken.
karım iyi vakit geçiriyor,
kayınvalidem de halinden memnun.
saatlerin kollarını ve bacaklarını doğruyorlar
küçük muhabbetleriyle.
inanamıyorum karşımda
oturduklarına.
sarf ettikleri sözcüklere, attıkları
kahkahalara inanamıyorum.
neden burada oldukları hakkında fikir sahibi değilim.
ben kimseyi davet etmedim.
eş sıfatıyla buradayım.
medeni davranmam gerek.
onlar gibi davranmalıyım.
onları aşacağım ama.
bu gece beni onlardan birine çevirmeyecek.

öylelerini kapıya koyardım
bir zamanlar.
sonra ne kadar hayvanca davrandığımı
dinlerdim herkesten.

şimdi onlarla oturup
dinliyormuş gibi yapıyorum.
arada sırada iki kelime bile ediyorum.
kendimi nasıl hissettiğimden habersizler.

tümörü neşterle kazıyan bir cerrah gibiyim,
bir hastalığı inceler gibi.
tuhaftır, öğrenilecek bir şey yok.

"iyi geceler, iyi geceler, dikkatli
sürün."

onlar gittikten sona
mekan şekil değiştiriyor.
kediler gizlendikleri yerlerden çıkıyorlar.
ilk huzurlu anını
yaşıyorum.

karımla birlikte oturuyoruz.
gidenler hakkında tek kelime
etmiyorum.
ayışığı sızıyor içeri
cam kapılardan,
içimde kalan hayat
yüzeye çıkıyor
usulca.
bir
kez
daha
kurtuldum ellerinden.

gece vukuatı

hemen hemen her gece uyandırıyor beni,

"Hank! HANK!"

sarsıyor...

"ne var?" diye soruyorum.

"sesi duymuyor musun?"

"uyu..."

"MERDİVENDE BİR ŞEY VAR!"

"pekala..."

kalkıyorum, ayaklarım uyuşuk, dizlerimin
bağı çözük.

bir sustalım var, bir de insanı

15 dakikalığına felç eden

bir silahım.

ikisini de alma zahmetine katlanmadan
merdivenden iniyorum,

çıplak,

üç metrelik bir canavar çıksa karşıma

umurumda olmayacak,

neredeyse umuyorum bir tane bulmayı.

merdivenin ortasına geldiğimde
kediye görüyorum,
eski bir gazeteyi
parçalıyor.
geceye çıkmak bütün istediği,
kapıyı açıp salıyorum.

yukarı çıkıyorum tekrar.

bazen kadınının yalnız kalmaktan
korktuğu için benimle yaşadığı
düşüncesine kapılıyorum.

"kediymiş," diyorum, yatağa girerek.

"EMİN MİSİN?"

bazen bütün ışıkları açıp
bütün odalara tek tek
bakmak zorunda kalıyorum.
dolap kapılarının önünde
çıplak dikilip,
"hadi, çık artık, kötü azman!" diyorum.

ama bu gece reddediyorum.
"uyu," diyorum, "sabahleyin
her şeyi kontrol
ederiz."

gecenin seslerini dinleyerek
yanımda kaskatı yattığını hissediyorum,
ama kısa bir süre sonra

uykuya dalıyorum.
uçabildiğimi görüyorum rüyamda.
kollarımı çırpıyor, havada müthiş bir
zarafetle süzülüyorum.
aşağıda kadınlı erkekli bir kalabalık koşturuyor.
bana sövüp bir şeyler fırlatıyorlar.
aşağı inmemi istiyorlar.
kibrit kutumu,
fotoğraf makinemi ve
arabamın anahtarını istiyorlar.
ama karım ne istiyor?

ayrı masalarda üç yaşlı adam

biri
benim.
nasıl geldik buraya?
kadınlarımız nerede?
hayatlarımıza ve yıllarımıza
ne oldu?

sakin bir Pazar akşam üstü olacağa
benzer.
garsonlar aramızdan geçiyor,
su, kahve ve şarap servisi yapıyorlar.
ekmek geliyor, kolsuz, gözsüz ekmek.
huzur verici ekmek.
siparişlerimizi veriyoruz.
siparişlerimizi bekliyoruz.

savaşlar nereye gitti?
küçük ıstıraplar, hatta, nereye
gittiler?
bu mekan buldu bizi.
dingin göller misali masa örtüleri,
gümüş çatal ve bıçak
parmaklarımız için parıldıyor.

kafirlik dinginliğin böylesi,
ama adilane.
çünkü bir an için
yaşanmış ve yaşanacak zor
yılları anımsarsın.
hiçbir şey unutulmaz, bir kenara

konur sadece.
eldiven misali, silah misali,
kabus misali.

aynı masalarda üç yaşlı adam.

ebediyet böyle bir şey olsa gerek.

kahve fincanımı kaldırıyorum,
yüzyıllar tahammül ediyor
bana,
başka hiçbir şey
bu kadar tatlı
bir anlam içermiyor
şimdi.

şarkıcı

arena
bu öyleyse
ebediyen.
kazanmak ya da kaybetmek
zorunda olduğun
arena bu
demek.

başarısız olduğun
söylenemez,
ama daha fazlası bekleniyor
bu arenada.

başarısızlıkların da oldu,
sersemletici başarısızlıklar.
merhamet bekleme
bu arenada,
ya zafer ya da
ölüm,
canlı ya da
cansız.

ne adildir
bu arena,
ne de iyi.
daimi kaçış yoktur
bu arenadan.

ve belli bir bedeli vardır
her geçici kaçışın.

ne alkol kurtarır seni
bu arenadan,
ne de aşk.

bu arenada
şimdi

Avrupa kıtası halının bir ucundan bir ucuna uzanırken,
pencereden dışarı bakıp
kedileri, yaprakları ve gölgeleri seyrederken,
yitirdiğin kadınları ve eski otomobilleri düşünürken
beyninin gerisinde,
popüler şarkılar söyleyebilirsin ancak.

can çıkar huy çıkmaz

bu intihal, elbette, burada
ellerim ve ayaklarımla oturmuş,
bir ölümcül sigara daha
yakıyorum,
sonra daha da ölümcül alkolden
koyuyorum kendime,
ve bu intihal
çünkü bir zamanlar
ayyaş fahişeme Pound okurdum,
ilk aşkıma.
bilmiyordum işte, hâlâ da bilmiyorum.
gömdüm onu, başkalarına ilerledim,
sonra Las Vegas'ta evlendim,
ve kaybettim.

aslında yapmak istediğimiz, elbette, yüzyılların
sisini yarıp
aydınlık ve parlak yere çıkmak,
parlak ve aydınlık,
kükreyen yer.
ben denedim,
ıskaladım.

CoCo'nun Yeri'ne gidip
emekli indirimli
yemeğimi alıyorum;
hesaplı, çorba ya da salata,
meşrubat, asıl yemek, hatta
mısır ekmeği.
diğer yaşlı

osuruklarla oturup
onları dinliyorum, o kadar da
kötü değil muhabbetleri, gerçekten, onlar da
özlerine kadar yanmış.

şimdi burada oturmuş
intihal yapıyorum, muhtemelen
Idaho'da bir yerde
son portakal suyuna beynini akıtan
Küba'lı Balıkçı'dan alıyorum
gücümü
hâlâ.

hepimiz çalarız.
ama size şu kadarını söyleyeyim,
en sevdiğim intihal biçimi
Alexander Vadisi'nin
1988 yılına ait
cabernet sauvignon şarabını bardağa
doldurmak.
bir keresinde
bir binanın ikinci katında bir odada
bir kanserli kadının elini tuttum,
yaydığı koku
binlerce metre uzaklıktan alınabilirdi,
nefesimi tuttum,
annem, annen,
herkesin annesi,
ve şöyle dedi ölürken,
"Henry, o korkunç
sözcükleri neden
yazıyorsun?"

köşede vukuat

adamın teki hamile bir kadına vurdu,
kadını tanıyordu,
Meksika restoranının önündeki
kaldırıma serdi kadını,
turuncu benekli
siyah bir elbise vardı üzerinde,
sırt üstü yere yığılıp bir çığlık attı,
burnu kanıyordu,
iri ve güçlü bir görünümü
vardı adamın,
işçi tulumu giymişti,
kalabalık birikti:
"neden vurdun
ona?"
"bu yaptığın doğru değil! yapma!"
adam orada durmuş
hıçkırırken burnundan ağzına
kan akan kadını
seyrediyordu.
birkaç kişi daha geldi,
15 kişi vardı
herhalde.
"biri bir şey yapsın!" dedi
kadın.
kimse bir şey yapmadı.
o esnada,
öğle saatinde,
farları yanan eski ve vuruk
siyah bir araba
saatte 100 kilometre hızla

kalabalığın üzerine doğru geldi,
sakallı bir adam vardı direksiyonda,
adam kalabalığa çarpmamak için
direksiyonu kırdı,
iki tekeri kaldırımda
kalabalığı sıyırdı.
bağrısmalar duyuldu:
"DİKKAT EDİN!"
"TANRIM!"
sonra adam kaldırımdan
sokağa indi,
kimseye çarpmadan
kırmızı ışıktaki kavşağı geçti
ve gözden kayboldu.
kalabalık kendini toparladığında
hamile kadın hâlâ
kaldırımdaydı,
uykulu bir hali vardı neredeyse,
adam gitmişti.
ama.
"orospu çocuğu
kaçtı," dedi biri.
adamlardan biri
gökyüzüne baktı
uzaydan bir saldırı
beklermiş gibi.
Meksika restoranının aşçısı
kirli önlüğüyle duruyordu
öylece.
sonra biri uzanıp
hamile kadının kalkmasına
yardımcı oldu.

guru değilim

çaresiz, yalnız ve
bunalımlı insanlar telefon
edip duruyorlar.

evet, diyorum onlara, herkesin
başına gelir böyle şeyler.

şiir yazıyorsun demek? kitabını
satın alacağım.

kadınlar mı? gelirler
giderler. iyi beslen. geç
saatlere kadar uyu,
mümkünse.

hasta mısın? koş, deniz
kenarında koş. yunusları
seyret. E vitamini, sigara ve
yeni bir daktilo şeridi
gerek sana.

kapatıyorum.
gidip daktilonun başına
oturuyorum.

hiç kimsenin aklının başında
sayılamayacağını bir bilseler
orospu çocukları. kulaklarımın
arkası terliyor. telefon çalıyor
yine. dinliyorum. bitinceye

kadar dinliyor,
sonra tuşların üzerine
eğiliyorum...

Barnes ve Noble
için
muhteşem bir kitap daha.

benim filmim

benim filmlerim düzeliyor nihayet.
ama başrolünü oynadığım eski bir filmi hatırlıyorum.
büyük bir iş binasında gece temizlikçisi
olarak çalışıyordum,
başka adamlar ve kadınlarla birlikte.
çok yorgun, karanlık ve umutsuz bir görünümü
vardı adamların ve kadınların.

ama yaşlı bir adamla birlikte
son sürat çalışıp işi bitirdikten sonra
en üst kattaki patronların masasına
ayaklarımızı uzatıp kenti seyrederek
patronların barından viski içerdik
güneşin doğmasını beklerken.
ihtiyar hayatını anlatır, ben dinlerdim,
çok da kayda değer değildi anlattıkları,
başkalarının bokunu temizleyen
ve işini iyi yapan
yorgun bir ihtiyardı işte.

ben onun kadar iyi yapmıyordum işimi.
kovdular beni.

sonra bir yerde bulaşıkçı olarak çalışmaya başladım,
ama bulaşıkları iyi yıkamadığım gerekçesiyle
oradan da kovuldum.

sonu gelmek bilmeyen bu küçük bütçeli film
yıllarca sürdü,
50 milyon dolara mal olmadı bu film,
savaş karşıtı bir mesaj da içermiyordu,
hiçbir konuda bir şey söylemiyordu,
ama yine de şiirlerimi okuyup
izlemenizi öneririm.

yeni bir savaş

farklı bir savaş şimdi, yaşlılığın yıldınlığını
savuşturmak,
odana çekilip yatağa uzanıyorsun,
hareket etmek için pek istek yok,
saat gece yarısına yaklaşıyor.

kısa bir süre önce henüz başlamış olurdu
gecen, gençliğe ağıt yakmanın alemi yok ama:
gençlik de öyle ahım şahım
değildi zaten.

ölümü beklemek şimdi.
ölüm değil sorun olan, bu bekleyiş.

yirmi yıl önce ölmüş olman gerekirdi,
kendine verdiğin zarar büyük
ve kesintisizdi.
farklı bir savaş şimdi, evet, sızlanacak
bir şey yok ama, kaydedilecek
şeyler sadece.

açıkçası, biraz da sıkıcı bu
giyotini bekleyiş.

ve ben gittikten sonra
başkaları için başka günler
ve geceler olacağını düşünmek.
köpekler dolanacak, ağaçlar rüzgârda
salınacak.

fazla bir şey kalmayacak benden geriye.
okuyacak bir şeyler, belki.

hareketli bir yolun ortasında
bir yabani soğan.

karanlıkta Paris.

yuvarla zarları

deneyeceksen, sonuna kadar
dene.
yoksa, hiç kalkışma.

deneyeceksen, sonuna kadar
dene.
bu kız arkadaşını, karını, akrabalarını,
işini ve belki de
aklını yitirmene neden olabilir.

sonuna kadar git.
3-4 gün aç kalmak anlamına
gelebilir.
bir park bankında soğuktan tir tir
titremek anlamına gelebilir.
kodes anlamına gelebilir.
hor görülme,
alay
ve tecrit
anlamına gelebilir.
tecrit bir
armağandır,
diğerleri dayanıklılık
sınavı, gerçekten ne kadar
yapmak istediğinin
ölçüsü.
reddedilmeye rağmen,
olanaksızlığa rağmen,
yapmayı sürdürmelisin,
tahayyül edebileceğin her şeyden

daha güzeldir.

deneyeceksen,
sonuna kadar dene.
yok bununla kıyaslanabilecek
başka bir duygu.
tanrılarla
yalnız kalacaksın
ve alev alev yanacak
geceler.

sonuna kadar,
sonuna kadar.

hayatı o mükemmel kahkahanın
üzerine süreceksin, yok
başka değecek
savaş.

İÇİNDEKİLER

tecavüz,	5
gitmiş,	9
bir kadın arkadaşın	
komodinin üzerine bıraktığı not,	11
bacaklar,	13
sanatçı,	15
saflarda isyan,	18
kral hayatı,	20
gümüş ayna,	22
kambur,	24
ben ve Capote,	26
kurtarıcı: 1970,	29
canavar,	33
sanatsal bencillik,	35
edebi sineğim,	36
ezber,	38
Western Bulvar'ı, Carlton Yolu,	40
hayvanat bahçesinde,	43
kokain ağıtı,	45
evde kimse yok,	46
süper marketteki kadın,	48
hızlı pist,	50
şuradaki duvarda asılı,	52
fahişeler, kaçıklar ve lanetliler,	54
Jack'i arıyorum,	56
çıraklar,	58
38.000'e-bir,	61
çelik,	63
kahverengi ve ağırbaşlı,	65
zaman,	66

kimse bilmez ne çektiğimi , 68
böyle bu iş, 70
parlak ışıklar ve sürüngenler, 73
saldırgan ve cimri, 75
dondurmacılar, 77
Alman barı, 79
paspas, 80

3 boncuklar sallanır bulutlar örter

dünyanın sıradan kafesi, 85
tırış olmak üzerine, 87
okul günleri, 91
ne borçlu kal ne de alacaklı, 93
bazen park saatine para atmak bile güzel bir duygudur, 97
Mahler, 99
memleketlim, 101
bilgisayar kursu, 104
imaj, 107
buhran, 110
bir kart atarım size, 113
kent merkezi, 114
mavi güvercin, 116
muharebe el kitabı, 117
çok şükür ki, 119
zamanında yetiştiler, 121
tuhaf, 123
fasıla, 125
tanınmamak, 127
1/5, 129
delilik, 133
uğurlar olsun bir tanem, 135
son şiir kitabım üzerine yorumlar, 137

bir şiir kadınına düzeltme:, 139
Beethoven son senfonisini tamamen sağır yönetti, 142
kaldırımında ve güneşin altında, 144
ne istiyorlar, 146
bütün gözde parçaları duyuyorum, 148
bir ben miyim bu cehennem azabını çeken?, 150
puro yakmak üzerine , 154
şöyle arkana yaslanıp gömülmek, 157
it dalaşı 1990, 158
acırdım Henry Miller'e, 160
kilitlenmiş, 162
harcanmış, 165
Kutsal Misyon'da Pazar yemeği, 167
yalnız kal, 168
mirasa kondum, 170
bir gün daha, 173
tekir kedi, 175
kumarbazlar, 177
kalabalık, 179
gece vukuatı, 181
aynı masalarda üç yaşlı adam, 184
şarkıcı, 186
can çıkar huy çıkmaz, 188
köşede vukuat, 190
guru değilim, 192
benim filmim, 194
yeni bir savaş, 196
yuvarla zarları, 198

Charles Bukowski

KAPTAN YEMEĞE ÇIKTI VE TAYFALAR GEMİYİ ELE GEÇİRDİ

1991 yılı bir yandan **Charles Bukowski**'nin yazarlığında doruk noktasında olduğu, yaşam şartları açısından rahata erdiği yıl. Bir yandan da yaşlılıkla hesaplaştığı, ölümü düşünmeye başladığı günler...

Son romanı "Pulp"u (Parantez yay.) yazıyor, son şiirlerini kitaplaştırıyor... Günleri masanın başında, bilgisayarının karşısında ve hipodromda at yarışlarını izleyerek geçiyor. İçkiyi azaltmış. Belki de hayatının en dingin ve en verimli günlerini yaşıyor.

İşte bugünlerde yine hayatında bir ilki gerçekleştiriyor ve günlük tutmaya başlıyor. Bir anlamda hayatının bilançosunu çıkartıyor, kendi kendisiyle hesaplaşıyor. Ölümünden sonra günyüzüne çıkan ve "**Kaptan Yemeğe Çıktı ve Tayfalar Gemiye Ele Geçirdi**" adıyla yayınlanan **Bukowski**'nin günlüğünün tamamı Avi Pardo çevirisiyle türkçede. Kitabın hoş bir de sürprizi var; Dünyaca ünlü çizerlerden **Robert Crumb**, Bukowski'nin günlüklerini kendi çizimleriyle desteklemiş.

(Kaptan Yemeğe Çıktı ve Tayfalar Gemiye Ele Geçirdi, *Charles Bukowski*, Çeviri *Avi Pardo*, 120 sayfa)

Charles Bukowski

**SARHOŞ ÇAL PİYANOYU
VURMALI ÇALGI GİBİ
PARMAKLAR BİRAZ
KANAMAYA BAŞLAYANA DEK**

Charles Bukowski, edebiyat dünyasına esas girişini şiirle yapmış, bu nedenle şiirlerini düzyazılarından ayrı bir yere koyuyor ve daha çok önemsiyor. Parantez Yayınları'ndan türkçede yeni çıkan kitabı **Sarhoş Çal Piyanoyu / Vurmalı Çalgı Gibi / Parmaklar Biraz / Kanamaya Başlayana Dek** Bukowski'nin şiirlerinden oluşuyor.

24 yaşındayken ilk kısa öyküleri yayınlanan Bukowski, bir yıllık yazarlık deneyiminden sonra, yazdıklarının çoğunun edebiyat dergilerince yayınlanmaya değer bulunmamasından etkilenerek olsa gerek hem yazmaya, hem de dünyaya küsmüş. 10 yıl boyunca sürekli içki içmiş, bir "barfly" olarak yaşamış.

Aşırı alkol aldığı bir gün öldü endişesiyle hastaneye kaldırılana kadar bu bar keleşi hayatını sürdürmüştü. Hayata dönüp hastaneden taburcu olduktan sonra bir daktilo satın almış ve tekrar yazmaya başlamış. Bu dönemde ilk yazdığı edebiyat ürünleri şiirler...

Edebiyat dünyasına bu ikinci, belki de gerçek girişi de dergilerde şiirlerinin yayınlanması ile oluyor. Bukowski'nin yayınlanmış eserlerinin arasında da çoğunluğu şiir kitapları oluşturuyor.

Bukowski'nin hayattayken yayınlanmış 45 kitabı var. Yazarın ölümünden sonra da geride kalan dosyalar, mektupları ve günlüğü de yayına hazır oldukça kitaplaştırılıyor. Bukowski'nin edebi mirasında da şiirlerin ağırlıklı olarak yer aldığı görülüyor.

(Sarhoş Çal Piyanoyu, *Charles Bukowski, Çeviri: Avi Pardo*, 144 sayfa)

John Fante

BAHARA KADAR BEKLE, BANDİNİ

Nereye şimdi, Bandini?

Kısa bir süre önce, kırk beş dakika önce, Tanrı şahidi, bir daha asla dönmek üzere hızla inmişti o yolu. Kırk beş dakika –bir saat bile değil, ama çok kötü şeyler olmuştu ve sonsuza dek unutmayı umduğu o yolu geri yürüyordu şimdi.

Maria, ne yaptın?

Svevo Bandini, yüzünü kanlı bir mendille gizlemiş; kar taneleriyle konuşarak Dul Hildegard'e'nin evine giden yokuşu tırmanırken Kış'ın öfkesi de onu gizliyor. Kar tanelerine anlat öyleyse, Bandini; soğuktan donmuş ellerini sallayarak anlat onlara. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu Bandini –olgun bir adam, kırk iki yaşında, ağlıyordu çünkü Noel Gecesi'ydi ve günahına dönüyordu, çünkü çocuklarıyla birlikte olamayacaktı.

Ne yaptın, Maria?

(Bahara Kadar Bekle, Bandini, *John Fante, Çeviri; Avi Pardo*, 176 sayfa)

john fante

PARANTEZ'de

- BAHARA KADAR BEKLE, BANDİNİ
- ÜZÜMÜN KARDEŞLİĞİ
- BUNKER TEPESİ DÜŞLERİ
- HAYAT DOLU
- GENÇLİĞİN ŞARABI
- TOZA SOR

charles bukowski

PARANTEZ'de

- KADINLAR
- POSTANE
- GÜLÜN GÖLGESİNDE
- PİS MORUĞUN NOTLARI
- KAPALI BİR KAPIDIR CEHENNEM
- SEVİMLİ BİR AŞK HİKAYESİ
- SIRADAN DELİLİK ÖYKÜLERİ
- SARHOŞ ÇAL PİYANOYU
- PANSİYON MANZUMELERİ
- KAPTAN YEMEĞE ÇIKTI VE TAYFALAR GEMİYİ
ELE GEÇİRDİ
- PULP
- BANA AŞKINI GETİR
- SUDA YAN ATEŞTE BOĞUL
- HOLLYWOOD
- SICAK SU MÜZİĞİ
- GÜNLER TEPELERDEN AŞAĞI KOŞAN VAHŞİ
ATLAR MİSALİ
- SHAKESPEARE BUNU ASLA YAPMAZDI
- ÖLÜLER BÖYLE SEVER
- BİR TEK BEN MİYİM BÖYLE YAŞAYAN?

ve aşk iki kez geldiğinde
ve iki kez yalan söylediğinde
bir daha asla sevmemeye karar verdik,
böylesi adılaneydi,
bize ve aşkın kendisine.

ne merhamet dileniriz ne de
mucize;
yaşayacağız,
öleceğiz, sinek
öldüreceğiz, boks maçlarına
ve hipodromlara gideceğiz, hayatımızı
sırf talih ve yetenekle sürdüreceğiz,

Çeviri: Avi Pardo

ISBN 975-281-002-0



9 789752 810020